

வேகான காகிதப்பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5½ அணு.
பழைய பிரதி, 6 "

சத்தாவிலை விவரம்.
செவ்வாழ்த்துக்கு ரூ. 4
6 மாதத்துக்கு " 2-2

அறிவைப் பரவச்
செய்வதற்கான

மா தா ந் த ர த்
தமிழ்ப் பத்திரிகை.

DEVOTED TO TRUTH AND KNOWLEDGE:

அறிவுடையாரேல்லாமுடையாரறிவிலா | A HIGH THOUGHT REVIEW | கற்கக் கடைநகக் கற்பனை கற்பனை
ரேனனுடையரேனும்லக்.—நிதிக்ருநக். | TAMIL MONTHLY | Estd. May 1892. | நிதிகவதற்குத்தக.—நிதிக்ருநக்.
ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL CULTURE & ETHICS, ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.
Hitch your wagon to a star—Emerson.

CONTENTS.

PAGE.

அடிக் கம்

பக் கம்.

1. "Srimatā"—"The Holy Mother." 61	1. ஸ்ரீமதம்ம ஸ்ரீவித்தையுரை வினா்குரும் உண்மைத்தாய் 61
2. Psychic Cure—A Tale of the Times. By Sri Balasundram. 64	2. ஆத்மவைத்தியம்—ஒரு உண்மையான கதை (ஸ்ரீ பாலசுந்தரம்) 64
3. Mahabalipuram, By T. C. Venkataramana Iyer. 67	3. 'மகாபலிபுரம்' (டி. சி. வெங்கடராமணம்) 67
4. Hamlet the Transcendentalist. (From Shakespeare) By Sri Rajanayaki. ... 69	4. நேரமசந்திரலிங்க என்னும் ஆத்மவிசாரி (ஸ்ரீ ராஜநாயகி) 69
5. The Stories of Mahabharata for Children. (Specially written for the Vivekachintamani.) By S. Muthu Iyer, B. A. 75	5. மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப் போகமரக் எழுதப்பட்டன (எஸ். முத்து ஐயர் பி. ஏ.) 75
6. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.— By S. Ramaswami Aiyar, B. A., 80	6. சீதா அல்லது இவ்வை காந்தகை (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர் பி. ஏ.) 80
7. A "Woman's View" of "Woman's Education" By Srimatī C. Andalammal, (After the Original Canarese by A Hindu Lady) 83	7. "ஸ்திரீ வித்யாப்பாவ"த்தைப்பற்றி ஒரு ஸ்திரீயின் அபிப்பிராயம் (ஸ்ரீமதி சி. ஆண்டாம்மாள்) 83
8. Lalitambal Sobhanam. From Sri R. S. Subbalakshmi Ammal. ... 89	8. லலிதாம்பாள் சொபனம் (ஸ்ரீ ஆர். எஸ். சுப்ப லக்ஷ்மி அம்மாள்) 89

"Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons.]

PUBLISHED BY

[Minimum Subscription, Rs. 5;

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency, 2, Sydney Lane,
ANANDASHRAMA, Triplicane, Madras. PYCROFT'S RO D:

For Satyananda of the Ananda Mission.

This Paper Edition for the People.] Copy-right. [Subscription Price: Yearly Rs. 4.

"Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe."—Upanishad.

MADRAS RAILWAY 'COMPANY.

TONGA SERVICE BETWEEN COONOOK AND
OOTACAMUND.

For the convenience of the public the Madras Railway have arranged to issue on behalf of the Proprietors of the Nilgiri Horse Tonga and Bullock Transit Company. Tonga tickets between Coonoor and Ootacamund at the following rates :—

Stations.	Special Tonga of 3 seats.	For one seat in a Tonga.
Coonoor to Ootacamund...	13 8 0	5 8 0
Ootacamund to Coonoor...	12 8 0	5 0 0

These tickets will be issued upon the conditions given in the Company's current Coaching Guide pages 119 and 120.

The Railway Company accepts no responsibility for delay, injury or loss to passengers or their baggage.

கூணூர் உதகமண்டலம் டாங்கா சவாரி.

பொதுஜன செனகரியத்தை உத்தேசித்து சென்னை ரயில்வே கம்பெனியார் "நீலகிரி குதினா, மாட்டுத் தபால்வண்டி, கம்பெனி"யின் சொத்தக்காரர்களுக்காக, கூணூருக்கும் உதகமண்டலத்துக்கும் டாங்கா டிக்கெட்டு விற்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். மேலே கண்டிருக்கிறபடி சார்ஜ் செய்யப்படும்.

இது கம்பெனியாருடைய "கோசிலகடை" புல்தகம் 119, 120-வது பக்கத்தில் கண்ட சிபந்தனைகளை யோட்டி டிக்கெட்டு விற்கப்படும். ரயில்வே கம்பெனியார் இதனால் பிரயாணிகளுக்காவது துவர்களுடைய சாமான்களாவது கேர்டும் எவ்வித கஷ்டம் ஏற்படாதுக்கும் பாத்தியப்பட்டவர்களாகார்கள்.

Madras Railway Company,

Agent & Manager's Office,

Royapuram Terminus,

Madras, (6th June, 1906.)

WANTED HELPERS and AGENTS

THROUGHOUT THE MADRAS PRESIDENCY,
BURMA AND CEYLON,

FOR CANVASSING SUBSCRIBERS TO, AND FORMING
READING CIRCLES OF.

THE VIVEKA CHINTAMANI

The oldest and the best Tamil Monthly

Illustrating the Principles of
Education, Psychology, Soul-Culture and Ethics

Adapted for use in Homes & Schools.

Annual Subscription Rs. 4. } Payable in
Thick paper Edition Rs. 5 } advance.

Orders unaccompanied by Remittance will be executed by
V. P. P. for a year's Subscription.

Subscription registered by Volume only.

And cannot be discontinued in the middle of a Volume.

Large discount to wholesale purchasers of 100
and 50 copies at a time for sale or distribution.

Apply to the Secretary,

D. K. Agency,

Triplacane, MADRAS

Rs. 3 cloth, gilt. V. P. Rs. 3-4.

RAJAM AIYAR'S

RAMBLES IN THE VEDANTA.

It may be mentioned that the author of this monumental work "was no administrator who sunk his soul in state-craft, no lawyer who loved and lived for money, no pedant whose glory was to preach, no fame-hunting patriot, no title-thirsting millionaire, no reformer of the world, no bairagi with a beard, no swami who offered salvation to souls—no, he was none of these. He was a simple, sincere seeker after Truth, a humble individual ... who, after passing through a brilliant course of English education, turned to poetry and philosophy and yearned to realise the truth of Existence: a restless soul that thirsted for the knowledge of the Infinite and found the highest peace and bliss in devotion and meditation, in the study of the Upanishads and the Gita, in rambles and recreations in the Vedanta... and in that sweet communion with the Atman, latterly vouchsafed to him, which made him truly realise that this life is but a preparation for a higher one." Truly, the world knows nothing of its greatest men. We sincerely trust that this work will be welcomed by men of all persuasions and creeds, by the Hindu and the Christian, the Vedantin and the Materialist, by every seeker after Truth and every serious thinker, even by the mere lover of literature, for, indeed, the style is sweet and chaste and fascinating. The price has been fixed very low so as to place the work within the reach of everybody.

Apply to Messrs Goodwin & Co.,

San Thome, Madras.

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

Seek Truth wherever you can find it, But, "Make your choice and stick to it till you reach the End.
ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

"Hitch your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம்தத்ஸத்.]

[God is Love : Knowledge is Power: Om.

ஸத்யமேஜெயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 15.]

1906-ம்வரு ஜூலைமீ.

[சஞ்சிகை 3.

“SRIMATĀ”—“THE HOLY MOTHER.”

ஸ்ரீ ஸ ப் த மும் ஸ்ரீ வி த் தையயு மா வி ள ங் கு ம்
உ ண் மை த் தாய் .

“ஸ்ரீகுரு : ஸர்வகாரணபூதாசக்தி:” என்பது சுருதி வாக்கியம். (பாவனோபநிஷத் முகல் மந்திரம்.) எல்லாவற்றிற்கும் காரணபூதமாயிருக்கிற சக்தியே மேலான ஸ்ரீகுரு. அந்தப்பராசக்தியை “மாதா” =தாய் என்கிற சப்தத்தால் தேவர்களும் ரிஷிகளும் தொழுது வணங்கியிருக்கிறார்கள். இந்த தேகத்தையின் தாயார்கள் ஜீவனுக்குரியதான தாபத்திரியங்களையும் போக்க அசக்தர்களாயிருக்கிறார்கள். தாய்கள் எத்தனை! தந்தைகள் எத்தனை! நான் பெற்ற பிறவிகள் எத்தனை! பெற்றுப் பெற்றவன்தான் என்பதையும், அறிந்து அறிந்துத் தேன் யானும், இனிப்பிறந்தவர்ப் பேரின்பசுகம் பெறுவதென்னுளோ! என்று மறவான்க ளெல்லாம் தாபத்திரியங்களின் துன்பம் பொறுக்காமல் கசிந்துருகி வருத்தியிருக்கிறார்கள்.

“நன்றியேன் தீதறியேன் நானென்று நின்றவனார்
என்றறியேன் நானெழை யென்னே பாராமே.”

“இன்றுபுதிதன்றே யெனியேன் பரிந்துயாம்
ஒன்றுமறியாவோ யுன்மாய் பாராமே”

“எத்தனைதான் ஜன்மமெடுத்தெத்தனைதான் பட்டதுயர்
அத்தனையு நீ யறிந்ததன்றோ பராபரமே.”

“அன்னையிலிச் செய்போல அலக்கணுற்றென் கண்ணா
வென்னசக்திற் றாய்போ லிருக்கும் பராபரமே.”

என்று பெரியையார் இன்னமெவ்வளவோ கசிந்துருகிப் பாடியிருக்கிறார்கள். பின்னும்:—

“அஞ்சலஞ் சென்றடிமைக் கப்போதைக் கப்போதே
நெஞ்சிலுணர்ந்து நிறைவே பராபரமே.”

“என்னையுன்றனைக் களித்தார் யாவரென்னை யான்கொடுத்துப்
பின்னையுன்றா பெற்றநலம் பேசேன் பராபரமே.”

“வாய்பேசா ஆமையென வைக்கவென்றோ நீ மெனனத்
தாயாக வந்தனூதித்தாய் பராபரமே.”

என்றும், இவ்வாறாக ஸ்வாஸ்பவத்திலிருந்து மேலோர் செப்பியிருக்கிறார்கள். இதனால் தாபத்திரயங்களாலடிபட்டுத் தவிக்கும் ஜீவனை ஆதிபராசக்தி அன்னையாய் வந்துகாத்து, “தன்னைத் தந்தென்னைத் தடுத்தாண்ட” கருணையங்கடலாம் தாயாக இருக்கிறாள். ஆகையால் அவளை “ஸ்ரீமாதா” வென்றுகொண்டு தொழுது வணங்குவதே எல்லாவற்றிலும் மேலான பூஜையும், யோகமும், ஞானமுமாம்.

“ஆடுவதும் பாடுவது மானந்தமாக அன்னைத்
தேடுவது நின்னன்பர் செய்கை பராபரமே.”

“நானாகவந்து தடுத்தாண்டெனையின்ப
வானாகச் செய்தவின்ப வானேபராபரமே.”

என்று இப்படிப் பாடியிருப்பதால், ஸ்வாஸ்பவச் செல்வர்கள் கொண்டாடும் பரமகுரு ஸர்வகாரண பூதமான ஆதிபராசக்தியோடு அபேதமாகப் பாவிக்கப்படும் பாவனையையுணர்ந்தோரே “ஸ்ரீமாதா” என்னும் நாமத்தின் அருமை பெருமையை யுள்ளபடி யுணர்வார்கள். ஜகன்மாதாவாகிய பராசக்தி யொன்றே நம்மைக் காத்திராக்கத்தக்க சக்தியுடைய தென்றறிந்தவர்கள் “அழுகிறபின்னை பால்குடிக்கு” மென்பதாக அந்த ஆதிபராசக்தியை “அம்மா” என்று வாய்விட்டலறியும், மனதில் நினைத்தும், இதயத்துள் வைத்தும், ஸதாகாலம் பூஜைசெய்து வருவார்கள். ஸ்ரீசப்தத்துக்கு அனேக அர்த்தங்களிருந்தாலும் அவை எல்லாம்வல்ல அம்பிகையை பொட்டிவந்தனவேயன்றி வேறல்ல. சக்தி இரண்டினிதம். பின்னசக்தியென்றும் அபின்னசக்தியென்றும் சொல்வார்கள். பின்னசக்தி யென்பது சிருஷ்டத்தினை ஸம்ஹாரர்த்தம் ஆதியில் ஒன்றையாகவுள்ள சக்தியினின்றும் வேறுபட்டுப்பிரிந்து அவ்வத் தொழிலையிற்றியபின் அதன் காரணத்தில் லயிக்கும் பேதசக்திகளாம். அபின்னசக்தியென்பது திரோபவானுகரகாத்மரக்ஷணர்த்தம் ஏகமாயிருந்து பரிபக்குவமிருந்த ஆத்மாவுக்கு “தாயுமகளு நற்றாமுமா”யிருந்த காப்பாற்றும் “ஸ்ர்வகாரணபூதாசக்தி”யாம். ஸ்ரீஎன்ற சப்தத்துக்கு லக்ஷியென்றும், ஸரஸ்வதி யென்றும், தாதி (வளர்ப்பவள்) என்றும், தாத்ரி (பூமி) யென்றும், இன்னும் வர்க்கம், ஐசுவரியம், ஜயம், அமுது, ஜீவனம், ஆபரணம், நிர்விஷம், பிரதமை யென்கிற அனேக அர்த்தங்களுண்டு. இத்தனை அர்த்தங்களையும் உள்பட ஐசுராய்ந்து பார்த்தால் எல்லாம் சக்தி ரூபமாகவே விளங்கும். ஆகையால் சுருதியில்

ஸ்ரீசப்தத்தால் “மஹத்துக்களுக்கு அமிர்த வருஷம் பொழிவதாயிருப்பது எதுவோ அதுவே ஸ்ரீ”யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதங்களுக்கும் ஸ்ரீயென்றே பெயர். பிரம்மாவை முதலில் சிருஷ்டித்து அவருக்கு வேதங்களை சிறுசச் சிறுசக் கற்பித்த தேயிக்கும் ஸ்ரீயென்றுபேர். இப்படி எத்தனைவிதமாக அதை அர்த்தம்செய்து பார்த்தாலும் அது சக்திருபமாகவே விளங்குவதாம். அது சக்தியின் பிரகாசமாக விரும்புகிறது. இந்த ஸ்ரீசப்தத்தின் உண்மையை உள்படி யறிவதற்குக் காரணமாயிருக்கிற வித்தைபெதுவோ அதுவே ஸ்ரீவித்யை என்று சொல்லத் தகுந்தது. இந்த வித்யை “இராஜவித்யை” என்று புகழப்படுகிறது. ஏனென்றால் ஸ்ரீசப்தார்த்தத்தை மூன்று முணர்ந்தவன் மற்ற எல்லா சப்தார்த்தங்களையும் உணர்வல்லவனாகிறான். ஸ்ரீஎன்கிற சப்தமே நாதப்பிரம்மத்தை யுணர்ந்துகொள்கிறது. இந்த நாதப்பிரம்மத்தோடு ஒன்றுபட்டவன் தானே கிருதகிருத்தியனாகிறான். இதைப்பற்றித் திருமூலர் இந்திருமந்திரோபதேசம் செய்திருக்கிறார்:—

“நாதமுடிவிலே நல்லாளிருப்பது
நாதமுடிவிலே நல்யோகமிருப்பது
நாதமுடிவிலே நாட்டமிருப்பது
நாதமுடிவிலே நஞ்சுண்ட கண்டனே.”

இதனால் நாதமுடிவெய்திய ஆத்மா ஸகலஸௌபாக்கியங்களையும் பெற்று மோகஸாம்ராஜ்யத்தை யுடைக்கிறான் என்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்ரீசப்தத்தின் உண்மையை உணர்வதற்கு ஆதார பூதமாயுள்ள ஸ்ரீவித்யையானது உத்தம பாத்நிரங்களான மஹா யோகிகளாலேயே அனுஷ்டிக்கப்பட்டத்தக்கது. யோக்கியதைக் குறைவானவர்கள் இந்த வித்யையை அனுஷ்டிக்க அனருகராகிறார்கள். வித்யையின் நோக்கமே குணவிரும்பி, வித்யைகளிலெல்லாம் சிறந்த ராஜவித்யையாம் ‘ஸ்ரீவித்யையை உபாஸிப்பவர்கள் சத்ருண சம்பத்து முற்றும் வாய்த்தவர்களாகவிரும்பக்கேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் உபாவிக்க அனுக்ஷமமாகும் பொருட்டு “ஸர்வகாரணபூதாசக்தி” யாகிய “ஸ்ரீகுரு” வோடு “நவரத்த ரூபமான தேகத்தை அபின்னமாக பாலிக்கவேண்டுமென்று சொல்லக்கருதி கருதிவாக்கு “தேந நவரத்தரூபேதேஹ:” என்று முறையிடுகிறது. “நவசக்ரரூபம் ஸ்ரீசக்ரம்” என்ற கருதிவாக்கினால் ஸ்ரீசக்ரமானது நவசக்ரரூபமான தேஹமேயென்று தெரியவருகிறது. இந்த நவசக்ரங்கள் மூலாதார, முதலிய ஆறு ஆதாரங்களும் அவற்றின்மேல் ஊர்தவலஹஸர தளகமலம், “அத:” —கீழ் ஸஹஸ்ரதளகமலம், “ஸம்பிகாக்ரம்” என ஒன்பதாம். இந்த ஒன்பது ஆதாரங்களும் பாலஹமாத்திரமானதாகவின்றி, “தேஹோ தேவாலயப்ரோகத்” என்ற கருதிப்படி தேவாலயரூபமான இந்ததேஹத்துக்கு உண்மையாகவே உள்படி யுள்ள நவாதாரங்களாக விரும்புகின்றன. இவற்றைப் பிரத்தியக்ஷாநுபவத்தில் யோகிகள் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருப்பதோடு, மேற்றிசை சாஸ்திராராய்ச் சிறித்பன்னர்களில் சிறையுடர்களாயிருப்பவர்களும் ஒருவாறு கண்டுணர்ந்து ஆராய்ந்துவருகிறார்கள். இந்த ஸ்ரீவித்யையின் சாதகத்தால் தேகத்தைப் பூரணமாயுணர்ந்துபாவழி யேற்படுகிறது. இந்த வழியை எல்லாருக்கும் சொல்வதால் சத்ருண சம்பத்தில்லாதவர்கள் கெட்டுப்போவதற்கு வழி யேற்படுமாதலால், அதை அநிதிகவியமாகச் குறிப்பித்து, “சகலிய நாமாயுளி”யென்று ஆயிரம் நாமங்களாகச் செய்திருக்கிறார்கள். வாசினி முதலிய தேவதைகளால் லலிதாம்பாள் உத்திரவுப்

படி செய்யப்பட்டதாகவும் ஹய்க்ரீவர் அஹஸ்யருக்கு வெளியிட்டுச் சொன்னதாகவும் பரம்மாண்ட புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரகவியலஹஸ்ர நாமமாகிய “லலிதாஸஹஸ்ரநாமம்” எல்லாரும் கேள்விப்பட்டதும், கோவில்களில் விசேஷமாய் அர்ச்சனைகள் செய்ய உபயோகிக்கப் படுவதாயுமிருந்தாலும் அதன் மர்மத்தை யுணரத் தக்கவர்குரு வழிப்பட்டுத் தேர்ந்தவரன்றி மற்றவர்கள் உணரார். இப்படிப்பட்ட அருமைபான ஸஹஸ்ர நாமங்களின் இரகவியத்தை உள்ளபடி யோதியுணர ஸ்ரீசக்ரம் இன்றியமையாத சாதனமாம். இதன் இரகவிய மகிமையை ஒருவாறு சுட்டிக் காட்டினதன்றி மேல்விவரிப்பது அசாத்யமாதலால் இந்தமட்டும் சூக்ஷ்மமாய்ச் சூசிப்பித்ததோடு நிறுத்தலாயிற்று.

ஓடுதத்ஸத்.

—(*)—

PSYCHIC CURE—A TALE OF THE TIMES.

ஆத்மவைத்தியம்—ஒரு உண்மையான கதை.

(By Sri Balasundram.)

“இதயத்து நாட்டத்து மென்றன் சிரத்துப் பதிவித்த பாதம் பராபர நந்தி கதிவைத்தவாறு மெய்காட்டிய வாறும் விதிவைத்த வாறும் விளம்ப வொண்ணாதே!”—திருமந்திரம்.

குப்பா சாஸ்திரிகள் மயக்கத்தெளிந்து விழிக்குமுன் ஜோதிமதி ஸீயர் ஜாக்ராவஸ் தையடைந்து சாஸ்திரிகள் நிலைமையறிந்து ஆறியாதவர்போல் சும்மாளிருந்தார். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சாஸ்திரிகளும் விழித்துக்கொண்டு ஏதோ பிரம்மலோகம்போய் வந்தவர்போல் சுற்று முற்றும் சுற்றிநேரம் உற்று உற்றுப்பார்த்தார். கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டார். கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டார். இப்படி திரும்பினார். அப்படி திரும்பினார். பின்னுமொருமுறை நாலாதிக்கையும் பார்த்தார். இவ்வளவு சோதனைகளும் செய்துபார்த்துக்கொண்டபின், தான் இருப்பது பூலோகம் தானென்றும் பிரம்மலோகமல்லவென்றும் மனதான் நிச்சயித்துக்கொண்டு, மிகுது வசனமாய், அதிசாரத்ததோடு பேரத்தொடங்கினார்.

“இப்பொழுது எனக்கு உண்டானதோர் உள்ளுபவம் மிகவும் அதிசயமாயிருக்கிறது. என் ஆயுளில் நான் இந்தமாதிரியான பவம் கண்டதில்லை. எனக்குள் ஆன்மாருட்டம் நிரம்ப உண்டாயிவிட்டது. இந்த தேசம் இருக்கிறதோ இல்லையோவென்று இன்

னமும் உள்ளுக்குள் சந்தேகமாகவே யிருக்கிறது. இந்த தேசத்தை யாரோ எப்படியோ உருக்கி வார்த்ததாச ஞாபகமிருக்கிறது. என்தேசம் முன்புபால் ஜமரகத்தோன்றவில்லை. ஏதோ ஒளிமயமாக விளங்குகிறுப்போல் தோன்றுகிறது. சிந்தை சலனமற்று சார்தமாய் அலைபற்ற சமுத்திரம் போல் அமர்ந்திருக்கிறது. எந்தக் கவலை யும் விசாரமும் தோன்றவில்லை. எதைப் பார்த்தாலும் சுத்தமாகயிருக்கிறது. சுகம் என்பது இன்னதென்று இப்பொழுதுதான் தெரிந்துகொண்டாப்போலிருக்கிறது. ஏதும் பேசப் பிடிக்கவில்லை. மெளனமாய் யிருந்து உள்ளத்தினுள் கசிந்துறும் சுகஸத்தை உண்டு களித்திருந்தால் போதும்! அன்னபானை ஆகாரங்களும் கூட வேண்டாம் போலிருக்கிறது. வயிற்றுப்பாடும் சேர்ந்துகிராமும் இவ்வளவு எளிதில் நானயிராமல் என்னையிட் டோடிப் போமென்று நான் கணியும் கருதவில்லை. இது என்னவோ எனக்கு என்னைக்கு மில்லாததோர் புதிய அனுபவமாகயிருக்கிறது. இந்த அனுபவமட்டும் மாறாமல் மறக்காமலிருந்தால் எனக்கு

வேறு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. காசவேண்டாம், புணம் வேண்டாம், பெண்டு வேண்டாம், பிள்ளை வேண்டாம், பேர் வேண்டாம், கிர்த்தி வேண்டாம், உற்றார் வேண்டாம், பெற்றார் வேண்டாம், இந்த சகானுபவம் ஒன்றுமட்டுமிருந்தால் வேறு எதுவும் எனக்கு லக்ஷியமில்லை.".....என்று இப்படியே சிக்கொண்டிபோன குப்பா சாஸ்திரிகளைப் பார்த்து ஜோதிமதி ஐயர் புன்சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாரேயன்றி வேறென்றும் சொல்லவில்லை. சற்றுநேரம் பொறுத்து "இப்படியே சுகமாகவிருக்கப் பிரியமானால் இருக்கலாம். ஆதற்கு இடைபூறு செப்பவார்பாருமில்லை ஆனால் இன்னும் சிறிதுநேரம் சென்றால் பறையுப்பு ஆப்பிரிவிட்டீர். அப்பொழுது என்ன தோன்றுகிறதோ பார்க்கலாம். பூஜைகாலமாய்கிடப்படியால், நான் உள்ளேசென்று பூஜைபடி முடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்—என்று சொல்லிவிட்டு சரேவெனவெழுந்து பூஜாக்கத்தினுள்ளே போய்கிடட்டார்.

இந்தக் கூத்துகளையெல்லாம் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒதுமதிநாதன் "அப்பாவை 'என்னவோ பழைய கிரந்தங்களைப் படித்துவிட்டு பட்டதும்பட்டதும்பட்டது உளறுகிறார்'—என்று மிகவும் அலகியியமாப் அந்த ரங்கத்தில் நினைத்திருந்தோமே! 'பட்டதும்பட்டதும்பட்டது உளறு' நம்பித் தில் கிராகிய சக்தி பூணாமயில்லாத குறையின் விளைவென்றல்லவோ தென்படுகிறது! இதிலெல்லாம் நாம் உணர்ந்தறியமுடியாத ஒருகுழும்பு சக்தியிருந்தல்லவோ இப்படிபாட்டுகிறது. இந்தகுழும்பு சக்தியை யுணர்ந்துபிரயோகிக்கும் வழிபை அப்பா நாம் நினைத்ததைவிட அதிகமாக அறிந்து அப்பிரயோகித்து வருகிறதாகத் தோன்றுகிறது. இதுவிஷயத்தை நாம் இனி அலகியியமாகத் தள்ளாது கன்றாகக் கவனிக்கவேண்டும். இந்த சாஸ்திரியர் வந்த தடபடல் என்ன! பிந்தியவர் பேசிக்கொண்டிருந்த பேச்சென்ன! அவருக்குள்ளான போதை யென்ன! இப்பொழுது அவரிருக்கும் அமைதியும் சாந்தமுமென்ன! அவர் முகம்கூட முன்னிதுமிப்பொழுது சோதிவிட்டு விளங்குகிறதாகத் தோன்றுகிறதே! இதெல்லாம் என்ன சொப்படியித்தையா? அல்லது இந்திர,

ஜாலம், மஹேந்திரஜாலம்? வித்தையின் பேர் எதுவாயிருந்தாலென்ன! நடந்தது நடந்தபடி உண்மையே! இதில் குதுஸ்தா ஒன்றுமில்லையென்று நமக்கு கன்றாகத் தெரியும்! இதன் உள்மர்மத்தை விசாரிக்கற்பவேண்டியது நம்கு உண்மை! அப்பாவின் தில் நாம் இலகியிஷ்ப் படித்த முறுக்கைக்காட்டினால், அவர் அதற்கு உட்படவார்பால் காட்டி, உண்மையை உணர்த்தாமல் விட்டுவிடுகிறார். நமக்கும் இதில் சிரத்தையுண்டாகவில்லை! இனி பக்தி சிரத்தையோடிருந்து கவனித்தாவந்தால், நல்ல சமயம்பார்த்து நமக்கு உண்மையைச் சொல்லாமல் ஒளிக்கமாட்டார். இதுவகையில் அவர் இந்த இரகசியங்களை முற்றும் இரகசியமாகவே வைத்துக் காப்பாற்றி வந்தது நம்முடைய குற்றமேயன்றி அவருடையதல்ல! அப்பிரயோகத்தாக சாஸ்திரம் விடித்துக்கு சமான்னம் என்று அவர் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் பூசா அனுஷ்டானமும் பக்தி சிரத்தையும் நம்மிடத்தில் இல்லாத குறையினாலேயே அவர் இந்த மஹா இரகசியங்களை நமக்குச் சொல்லாமல் முடிவைத்திருக்கலாம். இனி நாம் நடத்தையைத் திருத்திக்கொண்டு, இந்த இரகசியங்களின் உண்மையை உள்ளபடி விசாரிக்கவேண்டுமென்று தனக்குள் தானே பேசித் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

குப்பா சாஸ்திரிகள் தாமனுபவித்த ஆனந்த சுகத்தை நினைத்து மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த, ஒதுமதிநாதன் தான் இதுவகையில் இந்த மேலான மஹேந்திரவங்கனின் மர்மங்களை உள்ளபடி பக்தி சிரத்தையோடு கேட்டுத் தெரிந்துக் கொள்ளாமல், ஏதோ இங்கிலிஷ் புஸ்தகங்களில் தான் படித்தறிந்த ஏட்டுப் படிப்பின் பெருமையில் "எருமைமாயி ஜலத்தில் விழுந்தாற்போல்" முழுகிக்கப்பட்டு சரிபல்லவென்றும், அந்த அஹம்பாவத்தையிட்டு, பக்தி சிரத்தையோடு தன் தகப்பனாரையே குருவாகக்கொண்டு சாணுகதியடைந்து உண்மையிசாரித்துணர்வேண்டுமென்றும் தனக்குள் தானே யானோசித்தத் தீர்மானம்செய்து கொண்டிருந்த, ஜோதிமதி ஐயர் பூஜாக்கிரகத்தினுள்ளே பவிரீமுக்கமாகச் செய்பவேண்டிய சொற்ப உபசாரங்களை அனுபவித்தான்

சம்பிரதாயத்திற்குக் குறைவுவராமல் செய்து முடித்துவிட்டு தன்னெதிரிலிருந்த ஸூசக்காத்தைத் தியானித்துக்கொண்டு சிமிதுநேரம் நிஷ்டையிலிருந்து சமாதிகூடிக்கலந்தபின் பாவனோபநிஷத் பாராயணம்செய்து கொண்டிருந்தார். ஒதுமதிராதன், தகப்பனார் குரல் காதில் விழவும், புதிதாயவனுக் குண்டான பக்தி சிரத்தையில், ஈட்டென்மெழுந்து கால்கைகளை யலம்பிக்கொண்டு ஆசமரீயம்செய்து அந்தாங்கத்தில் காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு பூஜாக்கரத்திற்கு வெளியிலிருந்து அப்பா பாராயணம் செய்வதைக் கவனித்து சிரவணம் செய்துகொண்டிருந்தான். பி. ஏ. க்கு ஸம்ஸ்கிருதம் இரண்டாம் பாஷையாகவெடுத்துக்கொண்டு படித்தவனுதலால், அந்த பாஷையில் விசேஷ பாண்டித்தியமடையாவிட்டாலும், கூடியமட்டும் வீரபத்தியடைந்திருந்தான். ஆகையால், தான் பக்தி சிரத்தையோடு சிரவணம் செய்ததை ஒருவரால் மனதில் கிரகித்துக்கொள்ளும் சக்தி யவனிடமிருந்தது. சிமிதுநேரம் அமர்ந்திருந்து சுத்தவிரதயத்தாடன் தகப்பனார் பாராயணம் செய்வதைக் கேட்டுவரவும், தான் பூஜாக்கரத்தி னருகிலிருந்து ஏகோவேத பாராயணம் கேட்டிருவருவதாகவிரி, காலேஜில் ஒரு பெரிய மஹா பண்டிதர் வந்து தேக மனே தத்துவங்களைப் பற்றி தான் இதுவரையிலும் கேட்டிராதபடி அற்புதரஸம் பொழிய ஆனந்தபரவசமாய்ப் பிரசங்கம் செய்துவருகிறதகவும், அதைக் கேட்டுத் தானும் இதரமானவர்களும் பிரமித்து முதலில் சற்று ஸ்தம்பித்தவர்போலிருந்து பிறகு அந்த அற்புத ரஸபொழுகும் ஆனந்தப்பிரசங்க வெள்ளம் எங்கும் நிறைந்து தங்களையெல்லாம் அந்த வெள்ளத்தில் முழுகச்செய்ததாகவும், தான் அந்த ஆனந்த வெள்ளத்தில் சுகமாய் மிதந்துகொண்டு அவருடைய அமித வசனமான இன்னதென்ற காற்றில் அரைந்தாடி யமர்ந்திருப்பதாகவும் கனவுகண்டான். இப்படியே வெகுநேரமிருந்து கடைசியில் ஸ்வப்பிரஜ்ஞை வந்ததும், தான் கண்டதும் கேட்டதும் கணுவோரன்னவோ, அல்லது மந்திரமோ மாயமோவென்று அந்நிசபித்துக்கொண்டிருந்தான். ஜோதிமதி ஐயர், பாராயணம் செய்து முடித்து தேயில்தோத்திரம் சொல்லி மங்கள ஆரத்தி

மெடுக்குங்கால், வீட்டில் எல்லாரும் வழக்கம்போல் தரிசனத்துக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ஒதுமதிராதன் என்றைக்குமில்லாதபடி பக்தி மேலிட்டு உள்ளமுருக உளங்குழைந்து நாதத்தழதழக்க தேவியை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்து வெகுநேரம் அடியற்ற மரம்போல் அப்படியே விழுந்துதிடீக்க, அவன் தாயார் இந்த அதிசயடம்பரத்தைப் பார்த்து அவளுடைய உண்மையான தாயன்பு துண்டத்தன் மகனைச் சற்று உற்றுநோக்கிப் பார்க்கவும், அவளுடைய உள்ளன்பு என்றுமில்லாதபடி பொங்கியெழு, அவனைப்பெற்ற வயிறு குளிர்த்து, அவன் முன்போல் சிறு குழந்தையாய் கருப்பத்திலிருந்து நழுவி விழுந்து எடுப்பாரற்றுக்கிடப்பது போல் நனவிற்கனவுகண்டு மயிர்க்குச்செடுக்க உடல் கூசு, உள்ளம்பொங்கியெழு அன்பின்வசப்பட்டவளாய் ஸ்வப்பிரஜ்ஞையிழந்து பரவசமாய் நின்றான். அப்பொழுது அந்தம்மானுடைய முகம் சாக்ஷாந்ரத்தவதை ஸ்வரூபமாக விளங்கியது. அதைக்கண்ட ஜோதிமதி ஐயர், உள்ளமுருக "தேயி பஞ்சஸ்தயி" ஸ்தோத்திரத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லி அம்மனை ஸ்துதித்தார். அப்பொழுது நனவிற்கனவு கண்டுகொண்டிருந்த ஒதுமதிராதன் தாயார் அது முற்றி நனவிற்குச் சமுத்திரம் துரியாவஸ்தையில் அவருடைய மனோபாவ விசேஷத்தால் அந்தம்மானுக்கு பார்வியிப்பால் சுரந்து கச்சையிடுகக் கட்டியிருந்ததாலும் ஐந்து பிள்ளைப்பெற்றதாயானதினாலும், கவிவுகண்டு கச்சைத் துணியெல்லாம் நீண்டுதுபாசுளாயிற்று. அந்தம்மானு கோர்த்தகை கோர்த்தபடி அஞ்சலிபந்தஹஸ்த பூஷணளாய் அம்மனைத் தியானம்செய்து நிற்பவன்போல் நிற்க அவள் காலடியில் தீபாராதனைகாலத்தில் நமஸ்காரம் செய்த ஒதுமதிராதன் இன்னும் கனைதிர்ந்தெழுந்திராது அப்படியே கிடந்தான். இக்கோலத்தையெல்லாம் கண்டு ஜோதிமதி ஐயர், தன்னை மீறந்து அம்பாளைத் துதித்துக்கொண்டிருந்தவர் அப்படியே சமாதிகூடி பூரணத்திற் புருந்து அசைவற்றமர்ந்திருந்தார். ஒரு சுஷ்ணநேரத்தில், தாய், தகப்பன், பிள்ளை முறையும் தீர்த்தேகருதிகளாகவிரந்தும் அபேதபாவனுவிசேஷசித்தனயால் தேவியினிடம் மனோவயப்பட்டு ஏகரஸமாய் ஒன்றுபட்டுக்

கலந்துபோனார்கள். அப்பொழுது கண்ணிருந்து கண்ணகிடைத்தவர் கண்ட காஷியானது திரிபுரசுந்தரி காமேசுவரவர் மடியில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த வைபவத்தைப் பொத்திருந்தது. தந்தை தாய் மகன் என்கிற முன்றலெங்கையும் ஒன்றுபட நின்று உண்மைச் சொருபமே திரிபுரசுந்தரி. அவளை லலிதாம்பாள். உபாதிருவதான உண்மைப் பொருளாம் வித்த முத்த சுத்த ஸ்வரூபமே காமேஸ்வரர். இந்த காமேசுவரருக்கும், காமேஸ்வரியாப் லலிதாம்பாளுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் காவிக் கும் வஸ்திரத்துக்கு முள்ளதுபோலுள்ள ஸம்யோக சம்பந்தமாகவென்றி அவயவ-அவயவி சம்பந்த ஸ்வரூபமான அபேத சம்பந்தமாம் தாதாத்மிய சம்பந்தமே. *இந்த சம்பந்த விசேஷத்தை குருமுகமாக வறிந்து ஸ்வாணபவத்தி லுணர்ந்தா லுணரலாமேபன்றி வேறுவிதமாக உணரலாமென்பது தூர்லபம். ஏகமென்ற மில்லாமல் இரண்டென்ற மில்லாமல் இப்படி காமேஸ்வரருக்கும் லலிதேஸ்வரிக்குமுள்ள சம்பந்தம் எதுவோ அதுவே அத்தைத் சம்பந்தமென்று வேதங்கள் முறைபிட்டுக் கூறும். இது நிற்க. தேவியினிடத்தில் மனோலயமாகி ஏகாஸமாய் அபேதமான தாதாத்மிய சம்பந்தத்திலொன்றுபட்டு நிற்கையில், பரதேவதைபோல் அசைவற்றுப் பரவசமாய் நின்று அந்த அம்மணியின் கச்சை நனைந்து மிகுந்த பால் அவர் காலடியில் விழுந்து மூர்ச்சித்து முகம் திரும்பிக்கிடந்த ஓதமதிநாதன் பொட்டில் சொட்டுகளாகச் சொட்டி கன்னத்தின் வழியாய் அவன் கண்களிலும் வாயிலும் அமிர்த்தாரை போல்வழிந்தோடின. அவன் கண்கள் நனைந்து வாயில் அமிததூரமான அமிர்த்தசுவையூறவும், அவன் அம்பிகை தன்னை யெடுத்தனைத்து உச்சிமுகர்ந்து உடம்பெல்லாம் தடவிக்கொடுத்து அமிர்த்தபானமூட்டி அன்பு பராட்டிக்கொண்டிருப்பதாகக் கனவுகண்டு விழித்துக்கொண்டான். ஈனவு தெளியுமுன், தன் தாய் ஆரமுதூற்று வெள்ளம் ஆறாய் பெருக தேவியைவருமாய் நிப்பகைக் கண்டு “தாயே, ஈசுவரி, தப்பிதம், தப்பிதம், உண்மையானது பிழையிழைத்துப் புண்மதியானேன். இக்குற்றம் பொறுத்த குளவேணும் தாயே” என்று திடீரென்று வாய்விட்டுக் கதறினான். இதைக்கேட்டு அ

வன் தாய் திடுக்கிட்டு விழித்துத் தன்னை யறியாமல் தன் மகனை வாரி மடியில்வைத்து மா ரோடனைத்து உச்சிமுகர்ந்து உடம்பெல்லாம் தடவிக்கொடுத்து, அப்பொழுதுதான் அனை பின்றெடுத்தான்போலும் அன்பு பராட்டினான். இதைப்பெல்லாம் அறந்திலும் புறத்திலும் பேதமின்றி உள்ளபடி யுண்மை யுணர்ந்த ஜோதமதி ஐயர், பார்த்து அடங்கா மகிழ்ச்சி பெய்தி, ஆனந்தமூங்கடந்த ஆனந்தாநிதத்தில் கத்தகாஷியாக அமர்ந்திருந்து பார்த்திருந்தார். சூப்பாசாஸ்திரிகளுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. மறுபடியும் அவர் முன்போல் பிரமித்து ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தார்.

(இன்னும் வரும்.)

—()—

MAHABALIPURAM.

மகாபலிபுரம்.

சென்னையிலிருந்து தெற்கே செல்லுகிற தென்னிந்தியா இருப்புப்பாதை வழியாக செங்கற்பட்டு சென்றால் ஒன்பதுமைல் தூரத்திலுள்ள திருக்கழுக்குன்றம் என்ற தீயியிசைக்கோட்டைத் தை ஜட்காவண்டிகன் மூலமாய் சேரலாம். இந்த விடத்திலிருந்து ஒன்பதுமைல் மேற்படி ஜெட்காவிலேயே ஏறிச் சென்றால் யாம் தலைப்பில் குறித்த பூர்வீகமான சரித்திர சம்பந்த முள்ளஸ்தலத்தை படைவலம். இதற்கு சென்னையிலிருந்து பக்கிஷார்காலவாய் வழியாகவும் போட்டுகளின்பேரிலே செல்லக்கூடும். ஆனால் கோடைகாலத்தில் இக்காலவாயில் தண்ணீர் குறைந்திருக்குமாதலால் போட்டுகள் தங்குதடையின்றிச் செல்வது முடியாது. 40-மைலில் செல்லவேண்டியிருப்பதால் போட்டுக்காரர்கள் அதிக பாடகை கேட்கிறார்கள். ரயில்மார்க்கமாகச் செல்வதே உத்தமம். திருக்கழுக்குன்றம்விட்டு எட்டுமைல் ஜட்காவிலேயே சென்றால், சமுத்திர தண்ணீரின் முழு கமரம் இரண்டு பல்லாங்கு தூரமுள்ள சேற்றுநீரில் ஈட்டு செல்லவேண்டும். பிறகு பக்கிஷார்காலவாயைத்தாண்டலேண்டும். இவைகளைக் கடந்து சுமார் அரைமைல் தூரம் நடந்து சென்றால் மகா

பலிபுரமென்கீற சிறியணரின் வீடுகள் தென் படுகிறது. வன்னியர் என்ற ஜாதிபார் வீடுகள் சுமார் 100-க்கு அதிகமாகிலை, இவர்கள் சிறிய கூரைவீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டும் எருமை, பன்றி முதலிய கால்கடைகளை வைத்துக்கொண்டும் ஊரில் ஒரு புறத்திலுள்ள சிறு புஞ்சைப்பூமிகளில் வீளையும் தானியங்களைக்கொண்டும் ஜீவிக்கிறார்கள். இவர்களைத் தவிர வைஷ்ணவ மதஸ்தர்களாகிய ஆறுபிராமணர்களுடைய வீடுகளும் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் சிலவீடுகள் எப்பொழுதும் காலியாகவேயிருக்கின்றன, இந்த ஊரைச் சுற்றி மூன்று புறத்திலும் கடல் ஆக்கிரமித்திருக்கிற படியால் சாகுபடிக்குத் தகுந்த பூமிகளில்லை.

ஊரின் மத்தியில் அழிந்துக்கொண்டிருக்கிற ஒரு பெரிய விஷ்ணுவாலயமிருக்கிறது. சுவாமிக்கு தரைசயனப்பெருமான் என்று, அம்மனுக்கு நிலைமங்கைத்தாயாரென்றும், கூறப்படுகிறது. பத்தகோடிகள் வருவது அதிக குறைவானபடியால் அர்ச்சகர்கள் பூஜை முதலியவைகள் செய்வதும் சிரத்தையுடன் இயற்றப்படுவாகக் காணப்படவில்லை. ஆலயத்திற்குள் சுவாமி பள்ளிகெண்டிருப்பதுபோன்ற சிலாவிக்கிரகம் அதிக சுந்தரமாயிருக்கிறது. ஆலயத்தின் மதில்சுவர்களும் மற்ற கட்டடங்களும் அழிந்துக்கொண்டிருக்கின்றன. உட்பிரகாரத்திலும் நெரிஞ்சிச் செடிகள் மலிந்து பிரதக்ஷணம் செய்பவர்களை வருத்துகின்றன. இது சிற்பாஸ்திர வேலைகளுக்கு பேபெற்ற விடமாதலால் இவ்விடத்தில் பாவரும் பார்க்கக்கூடியதும் பார்க்கவேண்டியதுமான முக்கிய ஸ்தலங்களைக் குறிப்பிடுகிறோம்.—

1. அர்ச்சனன் தபசு.—மேற்படி ஆலயத்திற்கு வடக்கில் ஒரு குளம்போல் காணப்படுகிற பள்ளத்தாக்கு, ஒருபுறத்தில் சுமார் 30-அடி உயரமுள்ள பாறை. இதில் பாளை, மாள், மனிதர் முதலிய பல உருவங்கள் அதிக இலக்ஷணமாய் வெட்டப்பெட்டிருக்கின்றன.

2. அர்ச்சனன் தபசுக்கு வடக்கே விராயகர் ஆலயம். ஒரே கல்லில் வெட்டப்பட்ட சுமார் 30-அடி உயரமுள்ள கோபுரத்தோடு கூடியது.

3. விராயகர் ஆலயத்திற்கு தென்புறத்திலுள்ள ஒரு பெரும்பாறையில் குடைந்து வெட்டப்பட்ட மண்டபம். சுமார் 18-அடி பாறைக்குள் வெட்டிக் குடைந்தது அதில் ஸ்தம்பங்கள் விடப்பட்டு, உட்புறத்தில் சிற்சில ரூபங்களையுடையது.

4. மேற்படி மண்டபத்திற்கு கிழக்குபாகத்தில் ஒரு சரிவான பாறையின்பேரில் வெகு சிறிய ஆதாரத்துடன் நிற்கப்பட்ட ஒரு குண்டாகல், இதை கிருஷ்ணன் உருட்டி எடுத்த வெண்ணெயென்று கூறுகிறார்கள்.

5. பீமன் அடுப்பு.—மேற்படி வெண்ணெய்க்கல்லுக்கு வடபுறத்திலிருக்கிறது. இது மூன்று பெரிய கற்களால் செய்யப்பட்ட ஓர் இடுக்கு. பாறைகளை சுபாவமாயிப்படியமைந்திருக்கிறதென்று கூறலாம். யாதொரு வேலைப்படையும் காட்டக்கூடியதன்று.

6. எசோதை தயிர்ந்தொட்டி.—இது ஒரு பாறையில் ஆறுகடி சுற்றளவுள்ளதாயும் மூன்றுகடி ஆழமுள்ளதாயும் வெட்டி குடையப்பட்ட கந்தொட்டி. ஏறிமேலே செல்லும்படி ஒருபுறத்தில் மூன்று படிசுளா வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

7. மண்டபங்கள்.—ஒரு பெரும்பாறையில்குடைந்து வெட்டப்பட்ட மூன்று மண்டபங்கள். இவைகளுக்குப்புறத்தில் சிற்சில ரூபங்கள் விளங்குகின்றன.

8. ஜோடி மண்டபங்கள்.—மேற்படி மண்டபங்களைக் கடந்து சுமார் காலமைல் தூரம் தெற்கே சென்றால் காணக்கூடியது. ஒரு பெரும்பாறையில் குடைந்து வெட்டப்பட்ட மண்டபங்கள். 25-அடி அகலமும் 45-அடி நீளமுமுள்ளது. இரண்டு வரிசையான தூண்களையுடையதாயும், ஒவ்வொரு மண்டபத்திலும் ஐந்தைந்து சிறிய அரைகளைக்கொண்டதாயுமிருக்கிறது. ஒவ்வொரு அறையின் எதிர்சுவரான பாறையில் சிற்சில ரூபங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

9. இரண்டு கல்லாதம்.—மேற்படி மண்டபங்களுக்கு தென்திழக்கிலுள்ள கல்லாதம், ஒரே பாறையில் வெட்டப்பட்டது. ஒவ்வொன்றும் 25-அடி உயரமும் 12-அடி நீளமும் 12-அடி அகலமுமுள்ளது.

(இன்னும் வரும்.)

டி. ஸி. வெங்கடரமணய்யார்.

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE.)

ஹேமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மோழிபேயர்ப்பு.)

By Sri Rajamookhi. (புதிதாசனாபிகி.)

காஷி-5.

இடம்:—தாழ்வரத்தின் பைரொரு பாகம்.

காலம்:—இரவு முழுவது ஐயம்.

(ஹேமசந்திரஸிங்கும் பிரதிபு நேவதைபுமும் வருகிறார்கள்.)

ஹேமசங்:—என்னை எங்கே அழைந்துக் கொண்டு போகிறது? இதற்குமேல் என்னும் வரமுடியாது.

நேவதை:—என்னைக் கவனி.

ஹேமசங்:—கவனிக்கிறேன்.

நேவதை:—கான் திரும்பிப்போகவேண்டிய நேரமாகிவிட்டது! யமதூதர்களே லாம் பொழுதுகிழிந்து சமயத்துக்கு என்னை இழுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

ஹேமசங்:—ஐயோ! என்னப்பா!

நேவதை:—என்னைக்குறித்துப் பரிதப்பிப் பதில் பிரயாசனமில்லை. நான் செல்லவதை செவிகொடுத்துக் கேட்டு அந்தப்படி செய்.

ஹேமசங்:—மேலே சொல்லு!

நேவதை:—கேட்டபிறகு நான் சொல்லு கிறபடி நீ பரிதிர்க்கவேண்டும்.

ஹேமசங்:—எதை?

நேவதை:—கான் இறந்துபோன உனது தந்தை; இப்பொழுது குசந்தம் சரித்திரோடு இருக்கிறேன். இரவில் கொஞ்சகாலம் நான் இருக்கும் இடத்தைவிட்டு வெளியே போய் மானிடர் கண்ணுக்குப் புலப்படும்படி கிரீட துவர எனக்கதிகாரமுண்டு. என் இப்பொழுது படுத்துன்பங்களைக் கொல்ல ஆய்மித் தால், நீ உடல் கொண்டு மயிர்க்குக்கெடுத்து

த்தங்கண்ணி; விடுவாய். ஆனால் அனாவதிக வாய்விட்டுச் சொல்ல என்ருக்கதிகாரமில்லை. என் பழைய கிண்களோப் நிரங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று மட்டும் தெரிந்துகொள், நீ என்னிடத்தில் பிரியத்தைத்திருத்த உண்மையானால்—

ஹேமசங்:—சந்தேகமென்ன!

நேவதை:—என்னை அக்கிரமமாகக் கொன்றவர்களோ—

ஹேமசங்:—கொன்றவர்களா!

நேவதை:—பரிதிர்க்கவேண்டும்.

ஹேமசங்:—சொல்பா! அக்கிரமமா!

நேவதை:—வெகு அக்கிரமமான கொலை யாகும்!

ஹேமசங்:—உடனே சொல்லு! நான் மனது வேகமாக உனக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தை முடிக்கிறேன்.

நேவதை:—அதுதான் சரி! அதுகூடத் தான் சொப்பாவிட்டால் நீ என்முத்திரன் என்பதற்கென்ன அடையாளம்? நான் உத்தரானத்தில் தங்கிக்கொண்டிருக்கையில் என்னை ஒரு பாய் அடித்து என் இரத்தமிட்டதற்கு காதெங்கும் கிரஸ்தாயம்! இது ஊரார் கண்ணில் மண்ணைப்போடுகிற பெரும்பொய்! நான் கணத்தில் என்னைக்கடித்த பாய், நான் இப்பொழுது நிம்மலாகப் பெரி இருக்கிறேன்.

ஹேமசங்:—ஆ! நான் அப்பொழுதே சந்தேகப்பட்டேனே! கிதம்பனா!—ஆ!

தேவதை:—அந்த ஹரோகிதானம்பா, பரிபாஸி! அசுவவார்த்தைகளினாலும், பொய்ச்சத்தியங்களினாலும், நயவஞ்சகமாக உன் தாய்மனதைக் கவர்ந்து அவளைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டான்! என்ன அந்நியாயம்! இந்தப் பூனையும் இந்தப்பாலைக் குடித்திருக்கும் எனத் தோற்றுவான்! நான் அவளைப் பஞ்சபூத சாக்ஷியாய்த் தொட்டபொழுது சொன்னசொல் தவறாமல் நான் வாழ்நாள்முழுவதும் இல்லறம் கடத்திவந்தேன். திடீரென்று அவள் என் கால்தாசிக் பெருத நீசப்பயஸிடத்தில் அபிமானம் வைத்தாள். பதிலிரதையான தமயந்தியானவன் முப்பத்தாறுகோடி தேவதைகளும் நளனைப் போல் வேஷம்போட்டு வந்தாலும் உண்மையான நளனைவிடாமல் பிடித்துக்கொண்டான். அர்ச்சனனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாலும் வியபிசாரம் போகிறவன் வேறுபுருஷனைத்தான் தேடுவான்! கல்லதுக்கக் கிரோதயமாகிவிட்டது, சீக்கிரமாகச் சொல்லுகிறேன், கேள்:—நான் ஒருநாள் சாப்பிட்டேவிட்டுவழக்கம்போல் உத்தியானத்தில் படுத்தாங்குக்காரில் உன் கிற்றப்பன் கரிசாகம்பம் பின் விடித்ததைக் கொண்டுவந்து என் காதிலிருந்த ஒரு காயத்தில் நன்றாய்த் தேய்த்துத் தடவிவிட்டான். உடனே பாலில் எதுமிச்சரசாமவிட்டதுபோலன்றத்தமெல்லாம் உறைந்து கறுத்துக் கைகால்களெல்லாம் பிங்கவாய்திறந்து பேசமாட்டாது மூர்க்கையிட்டு நான் மரண்டேன். இப்படி ஒரு சீக்கோதான் மூலமாக உயிரையும் தாத்தையும் ராஜ்யத்தையுயிரிழந்தேன். நான் உயிரோடிருக்கையில் பாலைகத்தையப் பற்றி சித்தித்தவனல்லன். திடீரென்று துர்மனமடைந்தவையல்லன். நயவஞ்சகங்கெல்லாம் வாதொழு நிராயச்சித்தமும் பூமியில் செய்வகிலை—இப்பொழுது பிதிருலோகத்தில் வட்டியும் முதலாய் அனுபவிக்கிறேன்! நீயோ, அபிபாஸம்! அபிபாயம்!! உனக்குக் கொஞ்சமானது

ரோஷமுண்டானால், நீ இனி இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்காதே! உதயபுரி ராஜ்யத்து அந்தப்புறம் இப்படிப் பாழாகலாமா? இதை நியும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாயா? ஆனால் நீ உன் கிற்றப்பனை என்ன செய்தபோதிலும் உன் தாயைமட்டும் தொடாதே! அவளைத் தெய்வத்தின் தண்டனைக்கும் அளவளவைய மனதின் தண்டனைக்கும் விட்டுவிடு! நேரமாகிறது! கிழக்கே வெளுத்துவிட்டது—நான் போகிறேன்—மறவாநீ! (என்று மறைந்து விடுகிறது.)

வேமசக்:—சகல தேவர்களும் கிஞஞ்சு! காகாவானியே, கேள்! பூமியே கேள்! நகைச்சுவைக்கூட கேட்கச் சொல்லடமோ? ஹிருதயமே பருந்தே, நெஞ்சே நடிக்காதே! நமடி நடிக்கே, என்னை இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கிழவனாக்கிவிடாமல் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்! 'மறவாநீ' என்று சொன்னம்? உன்னை மறந்து நான் உயிரும் வைத்திருக்க முடியுமோ! ஞாபகமா? இனி என் மவதிலிருந்து இதுவரையில் நான் படித்த படிப்பு களையும் நான் பார்த்த உருவங்களையும், நான் எண்ணின எண்ணங்களையும் அடியோடே மறந்துவிடுகிறேன். நீ சொன்ன ஒரு சொல் தவிர வேறென்றையும் நினைவேன். இது சுத்தியம்! அடி சண்டாளி! அடே, குடியைக் கெடுக்கிற உதட்டுச் சிரிப்புப் "படவா!" ஆம், இதைக் கட்டாயம் என் கை புல்தகத்தில் எழுதிக்கொள்ளவேண்டும்! இது ஒரு பெரிய உண்மை! ஒருவன் சிரித்து சிரித்தே குடிபைக் கெடுக்கலாம் என்பது பெரிய உண்மை! வேறெங்குமில்லாவிட்டாலும் இந்த கோத்தில் அது உண்மையான! (கைப்புல்தகத்தைத் திறந்து எழுதிக்கொள்ளுகிறான்.) கல்லது கிற்றப்பா, அப்படி அந்த மூலையில் பிடியு! உன்னையும் மறக்கவில்லை, ஒரு கை பார்த்துக்கொண்டுக்கிறேன்! சுத்திப்பக்கடச் செய்திருக்கிறேன்!

மார்க்க } :—(திரைக்குள்ளிருந்து) —கா
ஹிரா } எவ்வண்ணமவனே!

மார்க்க :—(திரைக்குள்ளிருந்து) யுவராஜ!

ஹிரா :—(திரைக்குள்ளிருந்து) உய்யைக்
கடவுள் காப்பாற்றுவானா?

ஹேமசக் :—தந்தாய்!

ஹிரா :—(திரைக்குள்ளிருந்து) சுவாமி,
நங்கனத்தான் கூப்பிடுகிறேன்!

ஹேமசக் :—ஓகோ! என்னதானா! கம்
மா வாருங்கள்மேய! இப்படித்தான வாருங்
கள்! பம்பட்டிண்டரம்!

(ஹரிச ஜலில்கும் மார்க்கசேனனும் வருகிறார்
கள்.)

மார்க்க :—நங்கனக்கு யாதொரு அபாய
முமில்லையே?

ஹிரா :—ஏன் சமாசாரம்? (தனக்
்குள்) இந்த அவர காமிகைக்குள் 18-வயதி
ருந்து 25-வயதாகிவிட்டா?

ஹேமசக் :—வெகு ஆக்ரமிம்!

ஹிரா :—எனக்குக் கொஞ்சம் கொல்லக்
கூடாது?

ஹேமசக் :—நீங்கள் வெளியிட்டு விடுயிர்
கள்!

ஹிரா :—நீச்சபமாய் வெளியிடுகிறதில்லை.

மார்க்க :—நாறு மில்லை, சுவாமி!

ஹேமசக் :—கல்லது இருக்கட்டும்; இப்படி
யிருக்குமென்று யாராவது கனவியும் கேள்ந்
திருப்பாச்சனா? சிச்சமாய் வெளியிட்டாட்
டக்கனே?

மார்க்க } :—சத்தியமாயில்லை சுவாமி!
ஹிரா }

ஹேமசக் :—சொல்லுகிறேன்? கேளுங்கள்:
இந்த தேசத்திலுள்ள போக்கிரிகளுக்குள்
பாருக்கு முதல் நாய்ப்புலம் கொடுக்கவேண்டு
மென்றால், சிரித்துச் சிரித்துக்கூடியதைச் செய்
க்கிற பொறுக்கிபெற்ற போக்கிரிக்குந்
தான்!

ஹிரா :—இந்த சங்கிலைச் சொல்லுகிற
தற்கு சுவாமியும் பூதமும் வரவேண்டியா?

ஹேமசக் :—அதுதான் சரி! ஆதலால்
இதை நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்.

தில்லியே! நீக்கின ஆக்கிடுகொண்டனாய்
வைய! உங்ககிருவருக்கும் அநிகை நாய்கா
ராய் சபமாய் வருகங்கள்! உங்களுக்குள்ளவா
வை வெளியிடுக்கும்! ஒவ்வொருவருந்
கும் ஒவ்வொரு வெளியை சுப்பித்தி இருந்
தொரு கடவுள்! நாணயோம் அவரை தியா
னம் செப்புவாண்டிம்!

ஹிரா :—என்னவோ தாமதமாகும்பு
ககிறீர்களே! சுவாமி!

ஹேமசக் :—நான் சொல்லது உங்களுக்கு
தாவது தப்பிடுகமாக இருந்தால் என்னமன்
லி:மகள்!

ஹிரா :—கப்பிரும் பாதொன்ற மில்லை,
சுவாமி!

ஹேமசக் :—அப்படிச்சொல்லா தியங்கள்,
ஹிராஜசே, உலகம் முழுவதும் ஓரோபெரிய
தப்பிடுகாக கிருக்கிறது! இப்பொழுதுதே
வந்தின உருவமட்டும் போக்குபாடான தீதவ
கைதான்! அக்கரிடத்தின் தப்பிடுதமில்லை! என
க்குள் கைத்தரும் சடத்திவனாய் உங்களுக்கு
அவிரும்ப. இதர்ப்பெண்டிய கியமமல்ல! நீங்
கள் அத்திரியர்களாகவும், கிதான்சகராகவும்
என் கிசேகிதர் கவாவுமிருக்கிறபடியால் ஒரு
கிறு வேண்டுதேயன் செய்து கொள்ளுகி
தேன்!

ஹிரா :—நாராயணாய்க் கேளுங்கள், ச
வாமி! செய்யக் கார்த்திருக்கிறேன்.

ஹேமசக் :—இன்றைக்கு சடத்தி கிருத்தா
த்திதை யாரிடத்திலும் சொல்ல வேண்டாம்.

ஹிரா } :—சொல்லவே நீங்கள் சுவாமி!
மார்க்க }

ஹேமசக் :—சத்தியமாய்ச் சொல்லுங்கள்.

ஹிரா :—நான் சத்தியமாய்ச் சொல்லி
தேன்: “சொல்லவில்லை!”

மார்க்க :—நாணம் சத்தியமாய்ச் சொல்லு
கிறதில்லை!

ஹேமசக் :—இந்தக் கத்தியைத் தேட்டு
சத்தியம் பண்ணுங்கள்.

மார்க்க :—நீங்கள் மூண்டிடு செய்துகி
ட்டோமே!

ஹேமசக் :—(திரைக்குள்ளிருந்து) சத்தி
யாண்டி!

நேமமசர்:—இங்கேயும்கூட வந்துவிட்டாயா! உங்களிருவருக்கும் அது சொல்லுகிறது கேட்கிறதா? சத்தியம் செய்யுங்கள்!

ஹிரா:—என்னவென்று சத்தியம் செய்வோனிடும், சுவாமி?

நேமமசர்:—இன்று நடந்ததைப்பற்றி ஒருநாளும் பேசுகிறதில்லை (என்று தனக்குத் தியைச் கொடுக்கிறான்.)

ஹிரா } —(சத்தியத்தொட்டு) இன்று
மார்க்க } நடந்ததைப்பற்றி நாங்கள்
சத்தியமாய் ஒருநாளும் பேசுகிறதில்லை!

நேவதை:—(கிரைக்குள்விருந்து) அப்படித்தான்!

நேமமசர்:—எங்கே போனாலும் கூடவே வருகிறது!

ஹிரா:—இது வெகு அசிசுமாயிருக்கிறதே!

நேமமசர்:—ஹிராஜே, நீங்கள் மகாவித்வான் என்பது வாஸ்தவந்தான்! ஆனால் நீங்கள் படித்திருக்கும் வேதங்களிலாவது, தத்துவங்களிலாவது, காலத்திற்களிலாவது கனனிலும் அகப்படாத அதிசயங்கள் உலகத்திலிருக்கின்றன வென்பது நிச்சயம்! கல்லது இனி நான் என்ன வேகம் போட்டாலும் சரி, என்ன கோணங்குகள் செய்தாலும் சரி, எப்படித் தாறுமாறாய் நடந்துகொண்டாலும் சரி—ஏனெனில் இனி நான் இப்படியெல்லாம் செய்யவேண்டி வந்தாலும் வரும்—நீங்கள் ஒன்றுக்கும் வரத்தக்கக்கூடாது; கை ஜாடைகள், தலைபைசுக்கல் முதலிய சேஷ்டைகளினாலாவது, “எங்களுக்குத் தெரியும், வெளியிடக்கூடாது” என்றாவது “அது, விஷயம் வேறு,” என்றாவது, “இதிலேகொரு கவியமிருக்கிறது” என்றாவது “அப்பா கனனாகியிருக்கிறான்” என்று உளறாமல் என்னைப்பற்றி உங்களுக்கு யாதொன்றும் தெரியாதுபோலும் எனக்கும் உங்களுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லைபோலும் மென மாகாசுமிருக்கிறோமென்று சத்தியம் செய்யுங்கள்.

நேவதை:—(கிரைக்குள்விருந்து)—சத்தியம் செய்யுங்கள்!

நேமமசர்:—சுமமா இரு, இனி பாரில்லை. (ஹிராஜலிலும், மார்க்கசினனிருவரும் கத்தியைத் தொட்டு சத்தியம் செய்யுங்கள்)—இனி என் நேசத்தையெட்டும் மூலமாய் வாருங்கள்! என்னப்போலெத்தன் எவியவன் உங்களுக்குச் செய்யக்கூடியது ஏதாவது உண்டானால், என்னால் வந்தனையிலவாது செய்யக் காத்திருக்கிறேன்—நாம் மூவரும் நேசத்தே போலோம்! வாயைமட்டும் திறக்கவேண்டாம்! காலம் கெட்டுக்கிடக்கிறது! அதைச் சீர்திருத்த நான்தான் அகப்படவேண்டும்! யோ நெய்வமே, குருவியின் தலைமீது பவங்காயை வைக்கிறது! போலோம் வாருங்கள்! (எல்லோரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

(முதல் அங்கம் முற்றிற்று.)

இரண்டாவது அங்கம்.

காசுடி—1.

இடம்:—புலஸ்தியவர்மாவின் வீட்டில் ஒரு அறை

காலம்:—காலை

(புலஸ்தியவர்மாவும் ராதா இருக்கின்றனும் வருகிறார்கள்.)

புலஸ்தி:—அவனிடத்தில் இறந்தப் பணத்தையும் உண்டிச்சிட்டுக்கொயும். கொடு.

ராதா:—கொடுக்கிறேன், சுவாமி!

புலஸ்தி:—ஒரு காரியம் செய்தாயானால் புத்திராஸ்திதான்:—அவனைப் பாக்குமுன் அவனுடைய நடவடிக்கைகளைப்பற்றி நீ அந்த ஊரில் உளவு விசாரிக்க வேண்டும்.

ராதா:—விசாரிக்கிறதா:கத்தான் உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

புலஸ்தி:—பெயர்! அதுதான் சரி! நிரம்ப சரி! கான் சொல்லுகிறது தெரியுமா? புலஸ்தியில் இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து போகிறுக்கிறவர்கள் எத்தனைபேரிருக்கிறார்கள் என்று முதல் முதல் விராடி, அவர்களுடைய ஊர்,

பெயர், ஆஸ்தி, உத்தியோகம், எங்கே குடியிருக்கிறார்கள், என்ன காரியமாக இருக்கிறார்கள், யாரோடு சகவாசம் செப்திருக்கின்றனவெல்லாம் தெரிந்துகொள். இப்படியிசைரிக்கையில் என் மகனுடைய பெயரும் பிரஸ்தாபத்தில் வரும். அப்பொழுது நீ அவஸிட்டுத்தில் காரியமாய் வந்திருப்பதாகவாவது, அவனை நன்றாகத் தெரிந்ததாகவாவது காட்டிக்கொள்வதே ! கேட்டால் “அவனுடைய தகப்பனார் பந்துக்கள் இவர்களைத் தெரியும். அவனையும் கொஞ்சம் சுமாராகத் தெரியும்.” என்று சொல். என்ன! நான் சொல்லுகிறதெ தெரியுமா ?

ராதா :—நன்றாகத் தெரியும், கவாமி!

புலஸ்தி :—கவனித்துக்கொள் : “சுமாராகத் தெரியும்.” என்ன ! “சுமாராக” என்று சொல். “ஆனால் அவனோடு அவ்வளவு அதிக பரிச்சயமில்லை. ஆனால் நான் கொஞ்சம் பட்டவனாயில், இன்ன இன்ன மாதிரி நடந்ததையுள்ளவன்” என்று சொல்லி அவனைப் பற்றி எவ்வளவு தூஷிக்கவாயோ அவ்வளவு தூஷித்துச் சொல். அவனை அவமதிப்பதாக நீ பம்பட்டெண்டாம் ! ஆனால் கொலை, களவு முதலிய அடாத காரியங்களைமெல்லாம் அவன்மேலிலு நீ பொய்பாசக் கற்பிக்காமல், பரிபெற்றுக் குறிப அப்பக் குற்றங்களும் சேஷ்டைகளும் மட்டும் உள்ளதாக ஒப்புக் கொள்.

ராதா :—ஒரு குதாட்டம் முதலியவைகள் ! இல்லைமா ?

புலஸ்தி :—அடே குதாட்டம், சிசேகதர் கள சேர்த்தால் மதுபானம் செய்தல், மலையுத்தத்திற்குப் போதல், கோவில் உத்தஸவங்களில் தாசுகளைக்கண்டு சிரித்தல்—அதற்கு சிமல் வேண்டாம்.

ராதா :—அப்படிச்சொன்னால் அவரை அவரை அவமதிப்பதல்லவா ?

புலஸ்தி :—அப்படியல்ல, எல்லாம் சொல்லுமாதிரியிருக்கிறது! அவன் குலஸ்தி களைக் கொடுத்தாகவாவது அடித்துவிட்டுத் தெருகில்விழுத்து புண்டாக்கவாவது உபயோகமுண்டாக்கும்படி ஒன்றுமில்லாததே—“பாசியத்திப்படி இருப்பது சகஜந்தான்; கொஞ்சம் வயதானால் தனே திருத்திவிட

ன்” என்று அந்தமாதும்படி—அப்படி—பட்டனும் பட்டதனுமாய் சொல்லுவோம். தெரிந்ததா, நான் சொல்லுகிறதா ?

ராதா :—ஆனால் ஒரு உத்தேகம், கவாமி!—

புலஸ்தி :—ஏன் இப்படி சிசாரிக்கவேண்டும் தெரியுமா ?

ராதா :—அதைத்தான் நானும் கேட்கிறேன், கவாமி !

புலஸ்தி :—ஆ ! அப்படிக்கேன் ! இது தமக்கள் பேரறிவுமழி ! இது கொஞ்சம் அது மனில்லாதவர்களுக்கு அம்மாதிரிச் சிரத்தில் பிடிபடாது : நேர்சொன்ன குணத்தோடங்குகக் கிட்டடனும், அவ்வளவில் எதாவது என் மகஸிட்டுத்தில் மன்னமயமாகக் கரணப்படிக்கும் நாயின், உட்கீற்றிமேல் மன்ன அந்த இம்மாதிரி ஒப்புக்கொள்வான் : எப்படியெனில் :—“ஐயா, நண்பரே, கவாமி, மகாராஜா” என்று இல்லைய, தோமாரத்துக்குத் தகுந்தபடி ஒருவரைப்பொருள் கம்பிட்டுக்கொள்ளுங்கள் !

ராதா :—ஆம், கவாமி !

புலஸ்தி :—அப்படியா, அவன்—அப்படியும் வந்துஎன்ன சொல்ல வந்தேன் என்னவோ சொல்ல இரந்தேனே ! கடைமெயில் எங்கே கிறுத்தினான் ?

ராதா :—“இம்மாதிரி ஒப்புக்கொள்வான் : நண்பரே, ஐயா, கவாமி, என்று தோமாரத்துக்குத் தக்கபடி !”

புலஸ்தி :—ஆம் ! ஆம் ! இம்மாதிரி ஒப்புக்கொள்வான் : நீர் சொல்லுகிற பின்னமான் பான் எனக்குத் தெரியும் ! நேற்றே அந்த நேரமுடன் காரோதாம் பார்த்தேன் ; இன்னதினத்தில், இன்ன ஆசாமிகளோடு திரிந்தான் ; நீர் சொல்லுகிறபடி நான் இன்ன இடத்தில் குதாடி மெயில்சாரக்கிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டான்—இன்றையோடு குஸ்திக்கு நின்றான்—இன்ன கடைக்காவலி டத்தில் இம்மாதிரி என் பட்டிருக்கிறான் ! என்றுவந்த அந்தை ! இன்ன தெருவில் இன்ன கதவிலிருந்து மீட்டில் இவ்வளவு தில் ! மனவிதான் ! உன் தவறு மன்னவெய்யமாவெனில் ! என் மகஸிட்டுத்தில் இம்மாதிரி குற்றங்கள் ஒன்றுமில்லாது ! மெய்,

உன்னோடு சேருகிறவனும் “அந்தமாதிரி நடவடிக்கைகள் ஒன்றுமில்லை” என்று கிடுவானுயின் நீ பெயர் கொன்னதினால் ஒன்றும் நஷ்டமில்லை. “அப்படியானால் நான் சொன்ன எப்பர்வழியிலே” என்று நீ சொல்லி சமாஸிதமாகக்கொள்ளலாம், தெரிந்ததா? நம்போல் உலக அனுபவத்தில் அடிபட்டவர்கள் இப்படித்தான் பொய்யைக்கொண்டு உண்மையைக் கண்டிப்பிடுகிறது! கோணல் வழியைப் பற்றிக்கொண்டு நேர்வழிக்குவந்து சேருகிறது! என்ன, நான் சொல்லுகிறதெல்லாம் கொஞ்சப்பாவது மனதில் அகழாததா?

ராதா:—தெரிந்தது சுவாமி!

புலஸ்தி:—நல்லது, சேஷமமாய்ப் போய்வா!

ராதா:—நமஸ்காரம் சுவாமி!

புலஸ்தி:—நீயும் அனனுடைய நடவடிக்கைகளைக் கொஞ்சம் கவனித்துப்பார்.

ராதா:—கவனிக்கிறேன், சுவாமி! (கொஞ்சநூரம் போகிறான்)

புலஸ்தி:—சங்கீதத்தை நன்றாய் அப்பியாசம் செய்யப்படுகின்றது.

ராதா:—அப்படியே சுவாமி! (என்று போய்விடுகிறான்)

புலஸ்தி:—நல்லது, பைபா!

(உத்பலா கவி வருகிறான்.)

என்னடி, குட்டி! என்ன அவசரம்?

உத்பலா:—அப்பா, அப்பா, எனக்கு ரொம்ப பயமாமிடுக்கிறது!

புலஸ்தி:—என்ன பயம், என்ன சங்கதி?

உத்பலா:—நான் அதோ அந்த அறையில் சங்கீதத்தை வகுத்துக் கொண்டிருக்கையில், அவரானா அவர்கள் சட்டைக்குப் புத்தாளி லாமாலும், தலையில் பாதையில்லாமலும், அலங்காரமாய்த் தலையை விரித்துக்கொண்டும், வெளுத்த முகத்தோடும், கால்கள் ஒன்றோடொன்று இடறிக்கொண்டும், பம்பலா கத்தைகிட்டு இப்பொழுதுதான் வெளிக்கொண்டு வந்தவர்போல் அஸ்வல வுதினமான பார்வையோடும் சிலரென்று அகழாதார்.

புலஸ்தி:—உன்மேல் வைத்திருக்கும் அ

சாமினால் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்ன?

உத்பலா:—எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை; அப்படித்தானே என்னவோ என்று பயப்படுகிறேன்.

புலஸ்தி:—அப்பறம் என்ன செய்தார்?

உத்பலா:—தனது ஒருகையால் என்னை யை எவ்வுபு கொறுங்கும்படி இறுக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு என்னை அந்தக்கையால் வுதாரம் தள்ளி நிறுத்தி, சூரியனைப் பார்ப்பவர்போல் மற்றொரு கையால் தன் புருவத்தை மறைத்துக்கொண்டு, என் முகத்தை படத்தில் வரைபவர்போல் வெருநேரம் உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு மேலும் சீழுமாய் மூன்றுதரம் தலையை அசைத்துவிட்டு உடல்வெடித்துப் போவதுபோல் ஒரு பெருமூச்சுவிட்டு என்னைப்பார்த்தபடியே தன்முகத்தைத் திரும்பாமல் உடலைமட்டும் திருப்பிக்கொண்டு வந்தவழியே வெளியே போய்விட்டார்—கண்ணில்லாமல் வழி எப்படித்தான் தெரியத்தோ அவருக்கு! ஆச்சரியம்! வாசற்படிதாண்டுகிறவரையில் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு என்னைப் பார்த்தபடியே போனார்.

புலஸ்தி:—என்னோடு கூடவா, நாம் ராஜசுந்திரனாத்துக்குப் போயோம். காநல்முழிப் வைத்தியமாகிறது இப்படித்தான்—இதை இப்படியே கிட்டெயிட்டால் இன்னும் அசிகமாகித் தற்கொலை முறையிற் கிருகுகளில் முடிந்தாலும் முடியும்—எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது—நீ சர்ப்பத்தில் ஏதாவது அவரை சீராகரித்துப் பேசுகிறாயோ?

உத்பலா:—தங்கள் உத்திஷ்ப்படி அவர் எழுதிய கடிதங்களை வாங்கிக் கொள்ளாமல் அப்படியே திருப்பி கிட்டேன்—அவர் என்னைப்பார்க்க வேண்டுமென்று வந்தபொழுது சரிப்பாடென்று சொல்லி கிட்டேன்.

புலஸ்தி:—அதுதான் அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது! அவருடைய நடத்தை பை நன்றாய் கவனித்துப்பாராமல் உனக்கு புத்திசொல்லி கிட்டதற்காக வருத்தப்படுகிறேன்—அவர் உன்விடத்தில் யதார்த்தமாய் நடந்து கொண்டாமல் உனக்கு வீணாகை காண்பிக்கிறார் என்று பபந்தென்!—சே! என் புத்தியை செருப்பாடி! இவர்கள் பம்ப

நியாயம், என்ருமறு வானிப்பவர்கள் எவ்வளவு
ந்குக்கெவ்வளவு ஜாக்கிரதையுடையவராய் இரு
ந்திருக்கிறோர் அப்பவையுள் கவனமுள்ள நந்த
ர்கள் மிகவுட்கிரகைக்கிரகையிருக்க வந்த
விப்பதனால் கவிரிபந்தைக்கெடுத்து விடுகிறா
ர்கள்!—கவனம், கவனம் கவனம் அவர்களிருந்து

மிடத்திருந்துப் போய் இவ்வியைத்தவ ஆந்த
ரத்திரகையுடையதும் தெரியப்படுத்தி வை
கும்.—இப்போழுது கொஞ்சம் கொஞ்சம்
கோரப்பட்டால் பின்னிட்டு எல்லோருக்கு
அந்தத் துக்கு ஜெயவாசகம்.

(இருவரும் போய் விடுகிறார்கள்.)
(இன்னும் இருவர்.)

THE STORIES OF MAHABHARATA—FOR CHILDREN.

Specialy written for the Vedic Institute by S. Munier Iyer, B.A.

மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப் பரியோகமாக எழுதப்பட்டன

(15-ம் பத்தகம் 40-ம் பக்கத்தொடர்க்கி.)

குரணிய பருவம்.

8. பழம் பொருத்துவித்த கதை.

பாண்டவர்கள் தங்கிருந்த அந்த வனத்
தில், அமித்திரன் என்னும் ஒரு முனியன்,
வருஷத்துக்கு ஒரு கணி வீசம் பழுக்கும்
தூர் அருமையான செல்லிக்கனியை அருத்
தித் தவம் செய்துகொண்டிருந்தான். அக்
கணி அவனுக்கே உரியதாதலின் இவ்வெரு
வரும் அதைத் தொடர்கள். ஒருநாள்
திரைபயத்தேவி அவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கை
யில் அக் செல்லிக்கனியைக் கண்டு அதில்
இச்சைகொண்டு அருஞ்சுண்ணை கொண்டு,
“பிரானந்தனே, இக்கனியை எனக்குப்
பரிந்துத் தரவேண்டும்” என்ன, அவனும்
அதற்குக்கூட பாணத்தால் அதனை அறு
ந்து விழ்த்தினான். அச்சமயத்தில் அங்கு
வந்த முனியர்கள் சிலர் அதைக்கண்டு, “ஓ!
ஓ! என்ன அபாரம் குடிக்கெட்டுப்போனோம்” என்று
வன் கணியை குடிக்கெட்டுப்போனோம்” என்று
கூறி அருஞ்சுண்ணைப் பவந்து அக்கனியைப்
அப்படியே கொண்டுவந்து தன்மயன் முன்
வைத்து நடந்த விவரங்களைச் சொன்னான்.
அப்போது தருமபுத்திரர் காட்டெட்டித்
காட்டில் வந்து வாமதகத்திற் கங்ககுத்துத்
துன்பங்கள் விடாமல் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்
வந்துகொண்டேயிருந்திருந்தான் மனம் வரு
ந்தி, இப்போது இவ்ருது என்ன உபாயம்
என்ன, ஒவ்வொருவரும் அவ்வவர்களுக்கே
நிறிய பத்திகளைச் சொன்னார்கள். திரை
பதியோ, “நான் பாவி யன் அக்கனியைக்
கேட்டுடன்? பெண்மதி பிணைதையானது;

அதை அறிவாண்டவர்கள் கிணார்கள் என்
றுவகம் கொல்லும் வார்த்தை விசமாயிற்றே;
வருதி அனர்த்தமெல்லாம் என்னுலை உன்
டாமின்றானே” என்று அழுது வருத்தினா
ன். அப்போது, கருவன், “பலபல போதனை
செய்தும் அழுது வருத்தியும் பயனில்லை; கம
க்கு உயித்தவன் வாரியைப் பக்கமிடத் திரா
னிட்டலை கருமம்” என்ன, தருமபுத்திரன்
அதற்குக்கூட அம்மவர்களை மொட்டி
மெய்களை ஒருங்குபடுத்தி அவ்வெல்லாம் தம
து இதயநாமரையில் தாவிற்றித்தும் பெ
ருமானத் திரைபதித்தான். உடனே அவரும்
பிரதயகத்தமாயினர்.

அவ்வாறெழுந்தருளிய பெருமான ஜய
ரும் வணங்கி உபசரித்து நடந்த செந்தியைக்
கூறப் பெருமானும் புண்ணைக்கொண்டு, அவ
ர்களை கொண்டு, தீந்தன் கொடிய அபகா
தைச் செய்துவிட்டார்கள். அம்முனியன்
தன் விவரங்களை முடித்துவருமுன் அந்நி
பதம் மறபடியும் அகன் கிணயில் பெருந்து
மாயின் பிணைத்தீர்கள்! அவ்வாறிலும் அம்
முனியன் கொந்தை ஆத்தமம் அந்நி.
அப்பதம் பொருத்துத்தது தன் உபாயமெய்
னது. உற்றதுணைக்கின் அந்தது பொருத்தம்
பவர்கள் மனதில் உறுவாக எப்போதும்
கொண்டிருக்கும் உன்மயன் தீந்தன்
ஒங்கொருநாள் உணர்வாயின் அந்தம
கொண்ட பதம், பொருத்துத்தது இயைக்க”
என்றான்.

அப்போது திருமழுத்திரர், “ஐயா, என்னுள்ளத்தில் கிடந்து எண்ணத்தைச் சொல்லுகின்றேன் நேருளும். தருமமும், சுத்தியமும், பொறுமையும், வளர்ந்து தலைமுக்கக் கடவன. மெகமேனிபனுகிய திருமால் என்றும் வெல்லக்கடவன், பாவமும் பொய்மொழியும் சோபமும் தேய்ந்து அழியக்கடவன. தயித்தியர்கூலம் தோற்று நாசமடையக்கடவது. இதுவே நான் அல்லும் பகலும் அனவரதமும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் எண்ணம்,” என்றனர்.

பின்பு, விமீனைக் கேட்ட அவன், “பரதார்க்கைப் பெற்றதாயென்றும், பரதிரவியத்தை எட்டிக்காபென்றும், பிறரது பிந்தை மொழிகளை யெடுத்துச்சொல்லுந் பெருமையின்றென்றும், பிறர் துயரத்தை என் னாயிரென்றும் என் மனதில் நான் சதா எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்,” என்றான். அதன்பின் அருச்சுனன், “ஞானஸ்வரூபராமியாம் பெருமாளே, பிரானஸிலும் மாண மெமேனா உதாதலின் அம்மானத்தைக் காப்பதே யாவர்க்கும் பெருமையும் முறையையுமாகுமென்பது நான் கொண்டிருக்கும் கொண்கை” யென்றான். பின்பு நகுலன், “குலத்திலும், ஆழிலும், செல்வத்திலும், மந்தைக் குரைக்கனிலும் சிறந்தோராயினும், கல்வியும், ஞானமும், இவ்வராயின், அவர் மனமில்லாத முருக்கமலர் போலவார் என்பது என் கொண்கை” யென்றான். பின்பு சகாதேவன், “குருகினில் உபதேசிக்கப்பட்ட ஒப்பற்ற உபதேசமொழியேதாயும், நானமே தந்தையும், தர்மமே சகோதரனும், கருணையே சோழனும், சந்திரமே மணிகியும், பொறுமையே மைந்தனும் என்றும், இவ்வுறுவைகச் சற்றாமல்லாமல் வேறு உயிர்க்கு உதவியில்லையென்பதும் எனது கொண்கை,” என்றான். பின்பு திரௌபதி, “ஐயா என்னைக்கு ஐயுடன் கல்பநீல ஐந்துவர் சாமக்கன் இருக்கவும் இன்னொருவரும் கூட சங்கராசுரப் பெருநாருமனம் உருகும் ஆதகன். உலகில் பெண்கள் அப்பக்கடாவிதன்பல என் கொண்கை,” யென்றான்.

இவ்வாறு அவனாரும் உண்மைவைச் சொன்னதனாலே, மாயவன் அருளாலே அற்று வீழ்ந்த அந்த நெல்லிக்கனியானது தன் கொம்பைப் போயடைந்தது. பாண்டவர்களும் முனிவன் சோபத்துக்காளாகாமல் தப்பித்துக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீவாசதேவரும் தமதிரும்பிடமாகிய துவாரகாபுரியை அடைந்தார்.

9. நக்கப்பொய்கைக் கதை.

பின்பு பாண்டவர் அந்த அமித்திரன் வனத்தையிட்டு கிண்ணசிந்தனென்னும் ஒரு முனிவன் தவம் செய்துகொண்டிருந்த வனத்தை அடைத்தார்கள். அக்காலத்தில், சூரியோதயன் பாண்டவர்களுக்கு வரையறையிட்ட காலம் சுழிந்து போதலினால், அவர்கள் மீண்டும் காட்டுக்கு வந்து தங்கட்குரிய பாகத்தைக் கெட்பார்களே மென்னும் பயத்தால் அவர்களை அப்படியாவது கொன்றுவிடவேண்டுமென்று, அதற்காகச் சகுனி, கருணன் முதலான துர்மத்திரகளை ஐலோசித்தான். அவ்வாறு ஐலோசித்துக் காளமாமுனி யென்றும் ஒரு முனிவனை வரையறையிட்டுப் பாண்டவர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுச் சீமார் அபிசாரவேமம் செய்ய வேண்டுமென்ன முனிவரன் ததுகேட்டு, “கொடிது! கொடிது! என்ன காரியம் உத்தேசித்தீர்கள்! பாண்டவர்களைக் கொல்லுதல் பாவமென்பது கிடக்கட்டும். அவர்களுக்கு ஸ்ரீ கண்ணிரான் அருளுள்ளவையில் யாதோர் கெடுத்தியுண்டாமோ? இதுகூட உமக்கும் எனக்கும் சாரமுண்டாதலன்றி நன்மை யுண்டாதல் இல்லை” யென்றான். அவன்யாது சொல்லியும் கோமால் அவர்கள் அவனுக்கு அசைகல்லவார்க்கைகளைச் சொல்லி உடன்படுத்தி ஒழித்துக்கு வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் உசைினர்கள். அவனும் அவ்வாறே கொடிய சீமார் வேண்டியைச் செய்ய, அவ்வேண்டித் தீயினின்றும் உலகமெல்லாம் கிழங்கல்ல ஒரு பூசம் தோன்றிற்று. அவன் அதனைப் பரிசுக்கொண்டு பாண்டவர்களைச் சென்று கொன்றுவருகின்றான் கிந்தான்.

இதற்குள்ளாக, இவர்களை இரகசிக்கக் குறிப்பாத்தாமாது தானே மான்போல்

* அவன் வாகப்பிறப்பு இது:—

“ஸத்யம் மாதா பித்தா ஞானம் தர்மோபதேச தயாலகா
சாந்தி: பதி ஐயாபுத: கடைதே மமபாத்தவா:”

சேடம்பூண்டு அவ்வனத்தில் வந்து அங்கு ஒரு முனிமகன் மரத்தில் பூண்டிருந்த கிருஷ்ணஜித்தை வெட்டுக்கொண்டு பறித்துக்கொண்டு போயினன். அதுகண்டு பாண்டவர்கள் அந்த மான்கோலித் திருப்பவும் பெறும் பொருட்டு அம்மானைப் பிண்டொடர, அம்மான், முன் இராமபிரான் மயக்கிய மாரீசனை ழும் மாயமானப்போல அநேக ஜாலங்கள் செய்து அவர் கைவிலகப்படாமல் அவர்களை வெட்டுதலாம் ஆலைச்செய்து அவர்களுக்கு அனவற்ற தளர்ச்சியும் தாகமும் உண்டிப்பனிற்று. அதுகூறல், அவர்கள் அம்மானைப் பிடித்தல் ஃபாரத்தியம் என்று அம்முயற்சியை விட்டுத் தளர்ச்சி கிங்கும்படி ஒழித்ததில் தங்கினார்கள். அப்போது, கருப்புத்திரை சகாகேவலினை கொங்குத் “தம்பி தாகத்தால் உயிர் துடிக்கின்றது. நீ சென்று எங்கிருந்தாவது உண்ணிர் கொண்டு வருக,” என்று விடுத்தனர். அவனும் வெட்டுதலாம் சென்று அங்கேகார்போய்கையைக்கண்டு கண்கனித்து அம்மெலில் சென்று முதலில் தான் தாகசமனம் செய்துகொள்ள ஒரு முறையிரெடுத்துப் பருகுதலும், உடனே கிறு கிறு வென்று நீழே விழுந்த ஆஸியை இரந்தான். அவன் வாராயையானில், பின்பு ரகுலனை அனுப்ப, அவனும் அப்பெயர்கைக்கே வந்து தம்பி பையம்போலத் தானும் உயிர் இத்தான். பின்பு அருச்சுனனும், அதன்பின் வீமமும், வந்து தாகத்தின் கொடுமைமூல் தம்பியர்கள் இறந்ததையும் என்னுமல் அந்த விவரனை உண்டு உயிர் இழந்தார்கள்.

இவர்கள் இப்படி உயிர்மாண்டு கிடக்கையில் முனிவரன்விட்டு சூகமனது அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு சென்று முதலில் தருமபுத்திரர் ஓர் சந்தன மரத்தடியில் தாகத்தால் நீசார்க்கு மெய்மறந்து கிடப்பதைக்கண்டது. கண்டதும், அவர் வெல்லின் கொடுமையால் உயிரிழந்தனரென்று கருதி, அவரைவிட்டு அப்பாற்சென்று, அத்தப்போய்கைக்களையில் இறந்து கிடக்கும் சரஸ்வதியும் கண்டு பரிதபித்து, ஐயோ! இவர்களும் இறந்த விவரையுண்டு உயிரிழந்தார்போலும்! என்று எண்ணித் தன்னை அனுப்பின முனிவரனிடத்தில் பிண்டிவந்து அவனை மார்த்து, “ஒப்புத்தியில்லாதவனே, பாண்டவர்கள் இதற்கு முன்னமே விதிவந்தந்தர்

இறந்தகிடக்க அவர்களைக் கொன்றாற்படியாய் என்னை நீ ஏகியது விடுத்திரும். எனக்கு நீயே இலக்காக பிண்டியாதலின், உன்னைபே கொல்லின் தான்,” என்று அம்முனிவை ஒரே அறையாய் அறைத்து கொன்று விட்டுத் தானும் அங்கேவித்தியில் பருக்து மறைந்தது. “தன்வினை தன்னைக்கடும்” என்றாடி முனிவன் எழுப்பின புத்தமே அவ்வாறான உண்டது.

இங்கு சந்தன மரத்தடியில் புர்த்தித்துக் கிடந்த தருமபுத்திரர் புர்த்தை தெளிந்து எழுந்து, தம்பியர்களின் நிலைமையை, உடனே அவர்களைத் தேடிக்கொண்டுபோய் அந்தந்தப் பொய்கைக்குத் தரமுமவந்து செந்தார். அங்கு விமன் முதலான காவலரும் இறந்து கிடத்தல்கண்டு பெருந்தாரகொண்டு, பின்பு, விதிவின் மயலினனதுணர்ந்து உயிரினும் கிந்த அவர்கள் இறந்ததின் தமக்கு வர்தவென்ன என்று தாமும் அக்கந்தை உண்டு சாத்தினார்கள். அப்போது மறைப்பரஜா அசுரரிமயர் பின்று அவரை மொக்கி, “நீ இத்தனை உன்னுதே நன் கெட்கும் விருந்தவர்க்குச் சரியான விடைய சிப்பாயாகின் உன் தம்பியர்கள் காணலும் பிழைத்தெழுவார்கள்,” என்று உயிரும், அப்போதே ஆகுவென்று தருமபுத்திரர் அதற்கு நீகந்தனர். அக் கேள்விக்குப் விடைகளும் பின்வருமாறு:—

வினா:—அல்குறித் பெரியது எது?

விடை:—நேகம்.

வினா:—இன்றத்துக்குரியது எது?

விடை:—நற்குண சந்தெய்கையின் அகலியான மனையான்.

வினா:—மகள் ம:கைகளில் வசச்சி மிக்க தென?

விடை:—சாதிவல் மால்.

வினா:—ரக்க மாதவம் பாது?

விடை:—குலகொழுக்கத்த கிடாயை சிவ.

வினா:—முனிவர்கள் பூஜிக்கு: உடவுப் பந்தி

விடை:—முத்தகேன.

வினா:—பெண் கருத்தியத்தனானது எது?

விடை :—தூணம்.

வினா :—தன்மிகுந்தவர்களுக்குக் காவலா யிருப்பது யாது?

விடை :—பாத்தியமயிற்று செய்யும் தான மோ.

வினா :—செவிக்கண்மைமரானதெது?

விடை :—இளங்குழந்தைகளின் மழலைச் சொல்லே

வினா :—அழியாது நிலை நிற்பதெது?

விடை :—பேலான சித்திபே.

வினா :—கற்றற்றதூய கல்லியாவது எது?

விடை :—அருளுனம் நீங்கித்தென்னறியு ண்டாகக் கற்றதே கல்வி.

வினா :—எல்லாவற்றிலும் அற்பமாவது யாது?

விடை :—பிறிதி நிதிச்சென்று யாகித் தலே.

இவ்வாறு, கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் தக்க உத்தரம் அளித்த, எமதர்மராஜா சக் தோஷித்து அவருக்குப் பிரதீபகஜமாணர். தம்முத்திரப் அவரைக்கண்டு வணங்கி நிற்ற லும் அவர் ஒரு மந்திரத்தை உபதேசித்து இதைக்கொல்லி தம்பிகள் கால்வரில் உனக் கிஷ்டமானவனை அழையென்று கூறலும், அவர் நகுலனை அழைத்தனர். அவனும் துயிலுணர்ந்தவன்போல் எழுந்து நின்று னான். அப்போது தர்மராஜா, தம்முத் திரைக்கி லீ வீடின் அருக்கனை இருவ வரையுமிட்டு நகுலனை அழைக்க வைத்துப் காரணமென்னென்னும், குந்திக்குபடுகு முடித்திரைருக்கின்றான். அதுபோல பா த்தினாக்கும் ஒருமகன் வேண்டிமாதலால் அப்படிச் செய்தேனான் இயமன் களிகூர் தது மற்றத் தம்பியர்க்கையும் எழுப்பிக் கொடுத்தது அநியோதனை செய்த வகுசனை யைச் சொல்லி வேண்டிப் வரக்கூடியும் கொ டித்துப் போயினான்.

இக்கதைபில் அந்நகனியங்கன் நமக்குப் புலப்படவில்லை. ஒன்று, பண்டவர்களு க்கு இடைபூது வரும்போதெல்லாம் பகவா ன் ஸ்ரீகண்ணபிரான் அன்னையூதுகளை ிக்கி அளித்தான் காப்பது வசுக்காமயிருப்ப

இங்கு தர்மராஜன் அத்தொழிலை மேற்கொ ண்டி செய்யக்காரணம்படுத்தா? காளமாமுனி வன்சுடக் தண்ணிரின் ஒருவப் இவர்களுக் குப்பரிபூரணமாயிருக்க என்னால் செய்யும் இடைபூது எவ்வாறு பஸிக்கும் என்று பயக் தானே ஒழிய மற்றவர்கள் வந்து விலக்குவா ர்களென்று எண்ணவில்லை.

இரண்டு, இயமனுக்குக் கொலைத்தொழில் உரிமைவாயிருப்ப இங்குதரவஸ்தொழிலைமே ற்கொண்டது அனபிபந்தகைக்குச் சிறிது பா துபாடாயுள்ளது. ஆபீஸும் அவன் செய்தது அன்னவ சிவனிக்கத்தக்கதரகவும் தோற்ற வில்லை. வகுவந்த சட்டியிற்றப்பி ராரிதே செ ருப்பில் கிழந்தாற்போலப் பண்டவர்கள் ஒருவிதமான மரணத்தால் தப்பி இன்னொரு கிதமான மரணத்தைப் பெ அடைந்தார்கள். துதந்தால் சொல்லுன்னுடல் விஷதிரால் உயிர்மாண்டார்கள். தருமபுத்திரர்கூடக்களை ப்பிடுதலும் தாகத்தாலும் பிரானன் போன துமோலனை முரிக்கையடைந்தார். கொல்லி னும் பின்பு உயிரைக்கொடுத்தது கூற்றையு க்கு ஆற்றவும் சிறப்பிப. ஆபீஸும் இக்கதை யால் நாம் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க சில உண் மைகள் உள்ளன. புண்ணவான்களும் சிவ பாதிக்குப், சாத்திரர்க்குமாயிருப்பவர்களுக் குப் பாசிகளும் துஷ்டர்களும் செய்யும் துரோகத்தெய்வகைகள் பஸிக்கமாட்டாவென் றும், அப் ண்ணவான்களுக்கு அறக்கடவுள் துணை நிற்குமென்றும் புலப்படும். காளமா முனிவன் கதைவினால் பிறருக்குத் தீங்குசெய் பலர் தமக்கே தீங்குகத் தீதடிக்கொள்கிறார்களென்பதும், பிறர்க்குக் கெடுதிபைச்செப் பவன்முடைய கேடனை அடைவானென்ப தும் புலப்படும். காளமாமுனி செய்தகாரி யம் மிகவும் கொடுமைவானது. அநியோத னுதியர் பண்டவால் பண்டவர்க்குக்கேடுகுத் ததார்கள். இவனுக்குப் பண்டவர்கள் ஒரு கிதமான தீங்கும் செய்தவரல்ல! கேவலம் பொருளாகசாதினாலேயே அக்கொடியமுனி வன் அக்குரூரமான காரியத்தை மேற்கொ ண்டான். ஆதலின் அவன் அந்நியகாரியத் தின் பயனை உடனே அடைந்தான்.

ஆரணிய பருவம் முற்றிற்று.

எஸ். முத்துசுமார், பி. ஏ.

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

10—வது அநிலாபம்.

சேஷய்யர் தன் கிராமத்துக்குப்போனதும் வெவ்
கடாம சாஸ்திரிகள் அவரை அத்துடன்விட மன
ஸிஸாமம், மறுபடியும் அவரிடம்போய் தன்னு
டைய கலிக்காரியத்தை ஆம்பித்தார். சேஷய்யரு
டைய மனதைக்கலைத்து காமேசுவாய்யருடன் அவ
ரிருப்பது கூடாதென்றும் தனியாக ஒரு பங்கா
தன் கிராமத்தில் கட்டிக்கொண்டு அங்கே சம்சார
செய்ததாக காமேசுவாய்யருடைய அலட்டி இல்
லாமல் சுகமாகருடியிருக்கும்படி உபதேசசெய்தார்.
சேஷய்யருக்கு வெங்கடராமசாஸ்திரிகள் காமேசு
வாய்யரைப்பற்றிச் சொன்னதுவுண்டைக் காதுக்கு
ஏற ஏற காமேசுவாய்யரிடது இவருக்கு வெறுப்பு
அநிகமாயிற்று. இப்படி 6-மாதச்செல்லக் கடைசி
யில் தன்கிராமமாகிய பச்சைநிலில் ஓர் பெரியபங்க
ளாகட்டவெதாக சேஷய்யர் தீர்மானித்தார். வெங்க
டராமசாஸ்திரிகள் இதைத் தன்னுடைய கலிக்காரிய
த்திற்கு அஸ்திராமமாய் வைத்துக்கொண்டார். சே
ஷய்யர் பங்களாகட்ட காமேசுவாய்யர் சம்மதிக்க
மாட்டானென்று அவருக்கு மிகச்சமையத் தெரியும்.
அதனால் ஓர்பெரிய கலசம்வரும் பிறகு பாகத்திற்கு
வந்தபாடுசெய்யவாரமென்று வெங்கடராமசாஸ்திரிகள்
தீர்மானித்து வைத்திருந்தார். இவர்களைச்செய்யு
டிய அதுமுடிந்தது. காமேசுவாய்யரிடம் சேஷய்யர்
பங்களா பிஸ்தாபமெடுக்குப்போதே அவர் எழுந்தி
ருந்து இவர்கொல்வதை கவனிநாமல் வெளியேபோ
ய்விட்டார். சேஷய்யருக்கு வந்தகோபத்தை அளவி
டக்கூடவில்லை. வெங்கடராமசாஸ்திரிகளும் இது
தான் சமயமென்றுகண்டு அந்தகோபத்தை இன்னும்
அதிகப்படுத்தினார். பிறகுமறுபடியும் ஒருகாண் சே
ஷய்யர் காமேசுவாய்யரிடம் ஸல்லவார்த்தைகள் சொ
ல்லப்பிறகு சமயம்பார்த்து பங்களா சமார்த்தை
சொன்னார். காமேசுவாய்யர் பணம் வந்தென்றார்.
சேஷய்யர் 10,000 ரூபாய் கடன் வாங்கவேண்டியது
தானென்றார். காமேசுவாய்யர் கலியாணத்தின்போ
தும் வானமாய்க் கடன் வாங்கியாகிவிட்டது. இப்
போதும் கடன்வாங்கி உபதேசனபின்னை தனியில்
சாப்பிடுவதுமுடிந்த பிறகுதான் ஓடிவந்தான் என்றார்.
சேஷய்யருக்கு இதைச்சேடிக்க வேறு கோபமவந்து
விட்டது. அந்தக் காரணத்தினால் கிருஷ்ணசாரி அம்
யன் எங்கேவாய் அப்பப்பப்போகிறதென்றுபார்த்து
தன் மனதைக்குத்தான். காமேசுவாய்யர் எவ்வளவு
வது சாத்திரம்விடப்போகிறது என்று பங்கு தென்
ட காமேசுவாய்யர் பங்கு செருத்துகொண்டான்.
காமேசுவாய்யர் சட்டப்படுத்தவென்று என் முன்ன
பேர்ப் செருக்கியிருக்கிறேன். தனக்குத்தெரியா
மல் வெங்கடராமசாஸ்திரிகளும் காமேசுவாய்யரிட
கும் உபதேசம் மனதைக்கலைத்திருப்பது இவருக்குத்
தெரியாதது. கிருஷ்ணசாரி அம்யன் தன்னுடன்
சேருத்திருப்பதற்கு காமேசுவாய்யர் இவருக்குத் தெரி

யாது. கிருஷ்ணசாரி அம்யன் காமேசுவாய்யரைப்
பார்த்து என்ன அண்ணா இச்சக்காவத்தில் அண்ணா
சொல்லிவந்ததும் பிசேடிக்கிறதென்றிருக்கக்கேபோ
ய்விட்டது. இனி தம்பிகொல்லிவந்தான் அண்ணா
சேடிக்கவேண்டும்போலிருக்கிறது. அப்படி சமயம்
ருத்தாலும் சேடிக்கலாம். கலியாணத்திற்கே அக்
செல்வாகிவிட்டது. எல்லாம் இவனுடைய தானே அக்
சுது. உங்களுக்கு என்னசெல்லு! மகாதேவன் பின்னை
க்காகத்தான் என்னசெல்லு! எல்லாக்கமலாவடியான
தானே கொட்டிக்கொண்டுபோய்ச், சேர்த்தான்
இதபோதாதென்று பங்களாவேவேறையா. என் இரு
க்கிற வீடுபோதலையாக்கும்! பங்களாவேவேறே கட்டிக்
கொண்டு சுகப்படவேண்டுமாக்கும். எல்லாம் நீங்கள்
கொடுக்கிறீடுத்தானென்று. அவர் என்னசெய்வார்!
அவர் பேரில் பிரகிஷ்ண. கலியாணத்தின்போது
எழுதிக்கொடுத்த பண்டின் பணம் உங்களுக்குத்
தெரியாமல் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது ஒன்றுபோதா
தா அவன் உங்களைவக்கியும் செய்துதில்லை யென்பத
ற்கு. காமேசுவாய்யர், அந்தையு கொடுத்தவிட்டானு
எனக்குத்தெரியாதே என்றார். கிருஷ்ணசாரி அம்
யன் எண்ண நீங்கள் அவனுக்கு கலியாமாயிருக்
தால்தானே அவன் உங்களைப் பணம் கொள்வான் என்று
சொல்ல பலவிதமாய் காமேசுவாய்யர் மனதைக்கலை
த்துவிட்டான். வெங்கடராமசாஸ்திரிகளும் சேஷ
ய்யர் கலியாணம் கமலா இருக்கவில்லை. அவரும் இது
போலவேசேஷய்யரைத்தான்விட்டார். உபதேசு
ன்னாவுக்கு விட்டில் என்ன அநிகமாயிருக்கிறது.
எல்லாவற்றிற்கும் காமேசுவாய்யரைத்தான் சேடிக்க
வேண்டும். சேஷய்யர் இனி சாப்பிடுவதென்றால்
கூட காமேசுவாய்யரை உத்திரவு சேடிச்சேடிக்கைய
துதான். காணும்வீடுகள் பார்த்திருக்கிறேன். இப்ப
டிபார்த்ததே இல்லை. தனோ அன்றைக்கு சப்பய்
ரீதிக்கு சப்பய்யர் தம்பி சேஷய்யர் பெண்
சாதி பருஷன் ஒரு சாகசமாய் பண்ணப்போடவே
னுமென்றான். மறுபின் காலமே எழுந்திருந்ததும்
தட்டாரி தருவித்து உடனேசெய்து போட்டுவிட்
டார். சப்பய்யர் சேஷய்யர் பணத்தைக்கொடுத்த
விட்டார். இல்லாவிட்டால் தம்பி மகாநிதருக்கு.
உபதேசுன்னா பின்னைப்பூச்சி! எங்கேகாமேசு
வாய்யரைக் கோராமல் ஒரு தருகு. கோன் பண்
னவிட்டசொல்லு என் என்னுடைய அறுத்தத்
கொள்கிறேன் என்றார். சேஷய்யருக்கும் இதனை
எல்லாம் சேடிக்கசேடிக்க, தனியே காமேசுவாய்
யருக்கு அடிமையோல் கண்ணத்தக்கொண்டு இனி
அப்படி இருக்கக் கூடாதென்று தீர்மானித்து செய்து
கொண்டார். இப்படி சகோதரிகள் இருவருக்கும்
கோசம் அதிகமாவே கல்கம் அதிகமாகிவிட்டது.
சேஷய்யர் பங்களா கட்டித்தான் தீடுக்கொண்டென்
ார். காமேசுவாய்யர் கட்டிக்குள் உன் செல்லிதான்
கட்டவேண்டுமென்றார். இப்படி இருவருக்கும்
கல்கம் அதிகரிக்க வார்த்தைகள் யிதமாகமாக மாறி

கவியாசனத்தின் செலவும் அந்தந்தாக்கட்டின் வீட்டின் செலவும் உண்மை எப்படி உட்படுத்தப்படும், இரண்டு விஷயத்தின் கட்டுக்கப்பட்ட வேண்டியதில்லை. செலவிதமுட்கு 2,500 ரூபாய்க்கு அந்தமும் வாதிவிட்டுக் கட்டும் வாக்விடிலா மென் தூர், காமேசுவரம் பர் இதைச் சொட்டுக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போகவும் இரண்டாய் வந்து திரைகா கமஸ்காரம் செய்து கடித்ததைக் கொடுத்தார். காமேசுவரம் பர் கடித்ததை பார்த்துவிட்டு எங்கு முன்னையேயே தெரியும், கிருஷ்ணசாமி அப்பாவுக்கும் என்னிடம் ரூ.2500 தட்டிப்பார்த்தான். என்னிடம் என் மஜாரம் செய்தான், பார்த்தேன். இந்த வக்கீல்களிடம் போனால் இப்படித்தான் தேவடியான் மயக்குவதுபோல மயக்கிவிடுவார்களென்று பயந்து வந்துவிட்டேன் என்றார். சேஷம்மயர் என்னையும் ரூ.2,000 கொண்டு வரச்சொன்னார். குட்டிக்கவியால் முட்டிக்கொண்ட வெள்ளையுத்தா, எல்லாக் செலவுக் கமஸ்காரம் செய்து கட்டிப்படுத்தியும் யல்லாது உண்மை கட்டிப்படுத்தாது என்றார். அவர் கடித்ததைப் பார்த்த பிறகுள்ளவா இவர்கள் கட்டும் கடித்ததெவர்களை யொழிய கொடுத்தவர்களைல்ல வென்று எனக்குத் தோன்றிற்று என்றார். காமேசுவரம்மயர்—எல்லாம் இப்படித்தான் பாராட்டி வாரிண்டு பட்டால் கட்டித்தாக்கு எரிது, எனக்கும் கிருஷ்ணசாமி அப்பாவுக்கும் சகல செலவும் உடது தம்பியைப் பொறுத்தும் மல்லாது உண்மை கட்டிப்படுத்தாது என்றார்.

சேஷம்மயர்—தன்னு இவர்களுக்குக் கொள்ளும் கமஸ்காரத்தை கொள்ளி கொடுத்த பிறகு சரிபாக்கா களும் பண்ணிட்டுக்கொள்வதைவிட அங்களுக்குக்கொடுப்பதில் பரிசியைப் இப்போது என் தங்களுக்கு தன் பிள்ளைகளைப் போலிதும் சொத்து கமது குவிப்பதிலேயே இருக்கிறது. தினம் வக்கீல்கள் கொள்ளுமடிப்பதில் யாருக்குத்தான் பிரயோஜனம். வெங்கட்டராம சாஸ்திரிகன் கூட கண்ணக்கு வக்கீலிடம் போய் யோசித்த வியாபாரத்தைப் போட்டுவிடலா மென்றார். என் குடும்பமென்று சொல்லுவதென், அவருக்கு இரண்டு தாங்கல் கமஸ்கார இய்யம் போக்கிடனட்டார்களென்றா, காமேசுவரம்மயர்—ஆரம் கிருஷ்ணசாமி அப்பா என்னிடம் கெடுகோகூத்து கடித்ததென்று ஒருபேராம் வீட்டுச் செலவையும் கமஸ்கார செலவையும் இரண்டுபேராம் தங்க்கொள்ள வேண்டாமென்றான். என் அவனுடைய எண்ணம் போப்பார்த்த அதுவுக்கு கமஸ்காரப் போல் தாக்கி கொண்டு விட்டேன்.

சேஷம்மயர்—தன்னு வக்கீல்களிடம் கடித்த செலவையும் கவியாசனத்தின் செலவும் கட்டிப்படுத்தும் பார்த்து இன்னும் அந்தந்த மென் தூர் கட்டிப்படுத்தும் களம் கிருஷ்ணசாமி அப்பாவுக்கும் என்னிடம் ரூ.2500 தட்டிப்பார்த்தான். என்னிடம் என் மஜாரம் செய்தான், பார்த்தேன். இந்த வக்கீல்களிடம் போனால் இப்படித்தான் தேவடியான் மயக்குவதுபோல மயக்கிவிடுவார்களென்று பயந்து வந்துவிட்டேன் என்றார். சேஷம்மயர் என்னையும் ரூ.2,000 கொண்டு வரச்சொன்னார். குட்டிக்கவியால் முட்டிக்கொண்ட வெள்ளையுத்தா, எல்லாக் செலவுக் கமஸ்காரம் செய்து கட்டிப்படுத்தியும் யல்லாது உண்மை கட்டிப்படுத்தாது என்றார். அவர் கடித்ததைப் பார்த்த பிறகுள்ளவா இவர்கள் கட்டும் கடித்ததெவர்களை யொழிய கொடுத்தவர்களைல்ல வென்று எனக்குத் தோன்றிற்று என்றார். காமேசுவரம்மயர்—எல்லாம் இப்படித்தான் பாராட்டி வாரிண்டு பட்டால் கட்டித்தாக்கு எரிது, எனக்கும் கிருஷ்ணசாமி அப்பாவுக்கும் சகல செலவும் உடது தம்பியைப் பொறுத்தும் மல்லாது உண்மை கட்டிப்படுத்தாது என்றார்.

என் தங்களுக்குத் தாக்கொடுத்தாலும் எல்லாவையோ பிரயோஜனமுண்டு. தாங்களைப்படி சொன்னாலும் கேட்கின்றேனென்றார் உடனே காமேசுவரம்மயர் மனம் தங்கி வீட்டுக்களில் முக்கால்பங்கும் கவியாசனச் செலவில் முக்கால்பங்கும் தாங்க்பெற்றுத் தங்களைவதாரவும் சொத்திலும் முக்கால்பங்கு கிசாமம்போல் ஒப்புக்கொள்வதாகவும் சொன்னார். பிறகு அந்தப்படியே தீர்மானித்த சகலகணக்குகளையும் பார்த்துக்கொள்ளி பாகம் செய்துக் கொண்டார்கள்.

காராயணசாஸ்திரிகளுக்குத் தன்னாரிடம் முடித்ததில் வெகுசுத்தோதம், உடனே பங்காளாகட்டும் வேலைவைத்தன் மாணேஜ்மென்டும் விடுப்படிக்கேட்டுக்கொண்டு அத்தப்படியே பார்த்து ஓரம்பித்தார். பத்தவாக்கிராம சிலக்களும் சேஷம்மயருக்கே பாகத்திலிடப்பட்டன. சேஷம்மயர் பங்காளாவுக்கென்று ரூ.10,000 மருத் காட்டுக்கொட்டை உடையிடும் கடன்வாங்கினார். காராயண சாஸ்திரிகளும் வெங்கட்டராம சாஸ்திரிகளும் இனி தங்களுக்கு விஜாக்கியம்மென்று நினைந்து செத்துக்கொண்டு பத்தவாக்கிராம குடியாயிருத்தார்கள். காராயணசாஸ்திரிகளுக்கு தாய்பிள்ளையென்று கூடவிடையாது. யாரிடத்திலும் பணம் கொள்வாங்கிக்கப்பட்டவர்தான். சேஷம்மயருக்கு பங்காளா செலவாபதி, காராயணசாஸ்திரிகன் செலவாபதி, கடைசியாக் கமஸ்காரத்திற்குப் பிறகு சேஷம்மயர் பங்காளா மூடியபெற்றது. செலவும் உத்தேசம் 10,000 ரூபாய்க்குமே 5000 ரூபாய்க்குமே. சேஷம்மயர் பங்காளா வகப்போல் அத்திலாவில் தகராசும் பங்காளா கூட அப்பளவுகெடுத்தியாகவில்லை. வெகுவினே தமன தோட்டங்களும் பங்காளாவுக்கு ஊமைக்கப்பட்டன. கல்லெட்டர்கள் முறிய உத்தியோகஸ்தர்கள் வெண்கலெண்ணெயே சேஷம்மயர் பங்காளாவுக்கு முகாம்போட்டுக்கொண்டு சேஷம்மயர் பங்காளாவிற்குப் பத்தாக்கலை வருவார்கள். வந்தவிட்டால் சேஷம்மயருக்கு செலவுக்கு குறைக்கவில்லை, சபீராமரும்தாம் சேஷம்மயருடையது தான். பங்காளா கட்டி முடித்தவன் சேஷம்மயர் புதுவிடு கிருகப்பிரயோகம் செய்ததானது, இரண்டு கவியாசனம்போல் விளங்கிற்று. கெடும் காகசம்போதாமல் பண்ணிவாங்கிய சபீராமுதல் தருவிக்கப்பட்டன. அத்திலாவா உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலுதல்கிருகப்பிரயோகக் கவியாசனத்திற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட வந்திருத்தார்கள். சேஷம்மயருக்கு கிருகப்பிரயோக செலவு 1000 ரூபாய்க்குமே வரும். காமேசுவரம்மயருக்கு இதன் செலவாக் மனதுக்கு மிக்கவில்லை, தான் இவையிடும் பரிசுத்த கலென்று நினைத்தார். காமேசுவரம்மயர் பங்காளாவுக்கு கொண்டு செலவாபத்தி பரியாசனாமலிருக்கவில்லை. கிருகப்பிரயோகத்திற்கும் வந்திருத்த எல்லாவற்றையும் கவிதப்பார்த்தார். ஆகவே சேஷம்மயர் அப்படி செலவாபத்தில் காமேசுவரம்மயருக்கு வரும் அடிக்ம்தான்.

(இன்னும் வருக.)

எஸ். குராமலிங்கம் பூயர், பி. ஏ.

நதுமல்லாமல் இவர்களுடைய வாழ்நாட்களெல்லாமும் இவர்களை வயிற்றில் தரித்த ஸ்திரீகளுடைய அநிதந்திலேயே இருக்கிறதில்லையா. ஆம்! இருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஸ்திரீகளுக்கு வித்யாப்பாஸத்தைக் கொடுத்திருந்தால் தாய்கள் கர்ப்பினியான காலத்தில் ஸத்தா சிரவணம் செய்கிறதும் என்பதாழ்தும் சுத்தமாயிருக்கிறது. ஸதாஸல் எண்ணங்களை எண்ணுகிறதும் இத்தப்பிகோயம் அவர்கள் யோக்யர்களாயிருந்து கர்ப்பத்தை என்றும் எதிர்த்துக்கொண்டு கல்லபுத்ர புத்திசுத்தம் களையடைவார்கள். மேலும் ஸ்திரீகள் ஸத்திருத்தில் பிறந்தவர்களானவர்களாகியும் யோக்யானாயும் இருந்தால் குழந்தைகள் யோக்யர்களாகவோ பிரபங்கர்கள். என்னெல்லாம் சிங்கத்தின் வயிற்றில் சிங்கங்கூட்டினதும் பிறக்கும். அல்லலாம் ஸ்திரீகள் வித்யாபிஷேகமாகியும் மூடர்களாகியும் துர்மர்க்கப்பவந்தவர்களாகியும் இருந்தால் அவர்கள் கர்ப்பத்தில் உண்டாகிறது குழந்தைகளும் அபாக்களுடைய குணங்களையே பின்பற்றுவார்கள். எப்படியென்றால் மேய்ப்பாஸத்தில் மேய்ப்பு உண்டாகுமேயொழிய தித்திக்கும் மாம்பழமொருக்காறு முண்டாகாது. மறுபடியும் "தாயைப்போல மக்கள்" "தாயைப்போலவே" என்ற பழமொழிப்படியாகிறது. இதற்கு உதாரணமென்னவென்றும், பூர்வத்தில் பிரவலாதன் வித்தனுபத்தனாகவேனுமென்று காரதர் ஆனோகித்து அனுஷ்டைய தாயார் கர்ப்பினியாயிருக்கும் காலத்தில் அடிளுக்கு வித்தனுபத்தியை உபயோகித்தார் அத்துவிதையே அவன் வித்தனுபத்தனாகும். அனுஷ்டைய தைப்படுகான் தரிசனங்கொடுக்கி வித்தனுபத்தியைக் கண்டித்து அவனை சிவபத்தினும் ஆக வேண்டிமென்று எவ்வளவுபிரயாசைப்பட்டாலும் ஸாத்தியமாகவில்லை. இதன்போலவே, குபேரனுடைய தாயார் கர்ப்பினியாயிருந்த காலத்தில் வேகசிரவணத்தைப் பண்ணினதினாலேயே அவளுக்கு குவையிரலானாதி எந்திற்பெயர் உண்டாயிற்று. இக்க இரண்டு திருத்தடர்த்தத்தினாலே தெரியவருகிறது என்னவென்றும்: குழந்தைகளுக்கு தாயாகுடைய கர்ப்பத்திலிருந்து வளத்தில் சிவன மனனங்களுக்கு உண்டான ஞானமே எவ்வளவாகும் சிறகுமென்று தெரியவருகிறது.

என் மேலே சொல்லியிருக்கிறதில் கர்ப்பினிகளான காலத்தில் மாத்ரிம் கல்ல சாஸ்திர சிவனமும் அப்பாஸமும் வேண்டி, இசைகாலங்களில் வேண்டாமென்று அப்பப்பிராயசும் இல்ல. பால்முதலாக வித்யாப்பாஸம் செய்து யுத்தரத்தக்கனைத் தேடித்தொண்டு யோக்யர்களாகியிருந்தால் கர்ப்பினியாகும் காலத்திலும் அநிதந்தியை உட்கித்திருந்து அனுஷ்டையாயிருக்கும், அப்படியிலுமல்ல அபாக்களில் மாத்ரிம் காலம் ஸத்தியமான ஞானமுண்டாக வேண்டியென்றும் தரமுண்டான வளத்தின் வினமவென்றும் தருக்குப்பயத்தன்ப்பவதினப்போலேயும் புத்தகாலத்தில் சந்திசய்யமான உபோஸமும் ஆகும். ஆகையினால் பாஸமுதல் வித்

யாப்பாஸம் பண்ணவேண்டியது. தாய்களின் விவேகமே குழந்தைகள் யோக்யர்களாகித்தரும் பலாபடியான்றாய் ஆயர்வத்தானாயிருக்கிறதற்கும் உடையுடையாகிறது. மேலும் குழந்தைகளுடைய அபிவித்திக்குக்கூட தாய்களே காரணம். அது எப்படியென்றால் பூர்வகாலத்தில் திருவன் தன் தாய் படுகாலம் உதாரணம் பண்ணப்பட்ட போதிலும் சாஸ்திரஞானமுள்ள தாயாரின் தத்தோபதேச விசேஷத்தினாலேயே பசவானுடைய கடைகித்ததை அடைந்த லோகோத்தமமான பதவியையும் எவ்வளவான ரீர்த்தியையும் பெற்றும், அசுத்தத்திற்கு ஆர்ப்பத்தை (தகராசம்) ஒப்பிட்டுச் சொல்லுமதுபோல், அந்நாமைய என் சொற்பகுணம் பெற்றதும் தாயாகுடைய விவேக சாஸ்திரஞான விசேஷத்தானென்றே சொல்லவேண்டும். மேலும் பூர்வகாலத்தில் அருணன் மகரித்யான சிவபருடைய ஸத்தினாலே பிறந்தவனாகியும் கூட தாய்நுடைய அவிவேகத்தினாலேயே தந்தினைதும் பிறத்தல்லை. எத்தாரியானவன் தான் கர்ப்பமான காலத்தில் குத்தினிடத்தில் தர்மஜன பிறத்தானென்றுக்கேட்டி அனுகூலையினால் தன்னுடைய கர்ப்பத்தைக் கல்லினால் அடித்துக் கொண்டதினாலவா அருகருடைய புத்திசுத்தான தரியோகருகிக்குத் துர்ப்பத பூர்வமான பெயர் உண்டாயிற்று. கடைகியிலும் துயர்க்க அனுகூலையுடையவர்களாகப் லோகத்தைதயல்லாம் எசம்செய்து தாக்களும் கூட எசமடைத்தார்கள். இப்படியிருக்கிறதினாலே குழந்தைகள் யோக்யர்களாகித்தரும் அபிவித்தியாகித்தரும் தாய்களே காரணமல்லா. ஆம், ஆனதினாலேயே ஸ்திரீகளுக்கு வித்யாப்பாஸமும் சாஸ்திர ஞானமும் அந்யவசியமாய் இருக்கவேண்டியது.

பிரஸவ காலத்தில் ஸ்திரீகளை ஸமிபத்திலே இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் சீரைய சாஸ்திரத்தைக்கும் (Physiology) சிசாக்ரமுமுதையையும் வாசித்து சிரம்ப புத்திவந்தர்களாகியும் அனுபவசாலர்களாகியும் இருக்கவேண்டும். அப்படியல்லாதபட்சத்தில் குழந்தைக்கும் பிரஸவித்தவளுக்கும் அநேக கையகலாபம் வெருவித்தமான அபாயங்கள் கேரிட்டு அனர்த்தங்கள் கேரிடுகின்றன. ஆகையால் இவ்விதங்களான அனர்த்தங்கள் உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டியதாயிருக்கிறதும் ஸ்திரீகளுக்கு சார்வ வித்யாப்பாஸம் அந்யவசியமாகியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சாஸ்திரப்பாஸம் இல்லாமல் இருக்கிறதினாலும் ஆகாச சோடித்தினாலும் அசுத்தத்தினாலும் சரிபத்திலிருக்கிறவர்களுடைய அஞ்ஞானத்தினாலும் இப்பொழுதும் கூட அநேக சமயங்களில் அநேக சிவகன் எஞ்ஞாத்தான அபாயங்கள் அடைகின்றனென்றிருக்கின்றன. ஆனதினால் தாய்களுக்கு வித்தை, சாஸ்திரஞானம் இல்லாமலிருக்கிறதினாலும் எவ்வளவு இவ்விதமான அபாயங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட விசேஷத்தையாகுடைய கர்ப்பத்தில் ஐந்தித்த குழந்தைகள்

அச்சுதர்களையும் அம்சநரினர்களையும் ஆகி அநேக
எட்டின் கஷ்டப்படுவார்கள். தாயார்களுடைய
வித்யா நரினரினையினுலே குழந்தைகளுக்கு அநே
கவித்யமான அபாயங்கள் சம்பவிக்கின்றன. அவை
கோயெல்லாம் விவரிக்கிறது அஸாத்தியம், ஸா
மான்யமாம் யாதொரு சக்தியும்ல்லாமற் பாதக
மான சிசுத்தன்மையிலே எல்லாருமும் ஸ்திரீகளி
னுலேயே போஷிக்கப்பட வேண்டியவர்களாயிருக்
கிறார்கள். அக்காணத்தினுல் ஸ்திரீகள் ஸாஸ
தா சாஸ்திரத்தை (Hygiene) வாசித்து அதிக
விவந்தர்களாயும் அநுபவசாலிகளாயும் இருக்க
வண்டும். அப்படியிருக்கும் பட்சத்தில் அதுபுரு
ஷர்களுடைய அபிவிருத்திக்கே சாண்மாவாகிறது.
அப்படியல்லாமல் ஸ்திரீகள் முடர்களாயும் கோ
ம்பெரிக்கையாயும் இருக்கால் மேலே சொன்னபிரகாரம்
அவர்களுடைய அவிவேகத்தினுலுண்டான அபாய
ங்களை ஜன்மாதிரியாக நேசுக்குறித்த பரியந்தம்
அனுபவிக்கவேண்டியதாயிருக்கும் மேலும் குழ
ந்தைகளுக்கு நேசத்தின் சக்தியும் குறைந்ததாகவே
இருக்கும். அவைகளுக்கு வியாதிசன் பிண்டொட
ரிந்தே வரும். அந்த மையத்தில் தாயைகள் ஸா
காசா சாஸ்திரத்தின் பின்னும் வைத்திய சாஸ்
திரத்தையும் அபயவித்திருந்தால் இலகுவாகவே
அவைகளை குணப்படுத்துவர். அப்படிக்கில்லா
மல் பெரிய வைத்தியர்களுக்குக்காட்டிலும் விபந்த
மாய் பரிமார்க்கும். எனினுந் குழந்தைகளு
டைய தேகத்தினை வைத்தியங்களைக்காட்டிலும் தா
வனதற்குக் கன்றாய்ச் தெரிவித்திருக்கும். மேலும்
வயிற்றைத்தட்டித் தோட்டியுக்கட்டு" என்ற பழ
மாரியியை யறுவாரித்த தாயார்களைவன் தெரிந்த
வளாயும் வித்யாவந்தர்களாயும் தன்னுடைய கத்திரை
சூசாகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு குழந்தைகளை
சரியாக காத்திர்த்தால் அவைகளுக்கு வியாதிக்கே
வருவதில்லை. அப்படியே வந்தாலும் அவ்வளவு
அனர்த்தத்திற்குறேறுவதாகாமல் ஸ்வஸ்பத்திரிலேயே
பிவந்திவித்துக்கொள்ளும். மேலும் கௌமரியையி
லும் அம்மாதரத்தில் பிவந்திக்கொள்ளும் துள்வற
வாளம் பண்ணுமலும் கெட்ட சேஷ்டைகளைக் கத்
துக்கொள்ளாமலும் பார்த்துக்கொண்டுவித்யா புத்தி
கோக்கத்திற் லண்டமார்க்கப் பிவந்திக்கொள்ளா
கையெது தாயார்களுடைய கடமையாகிறது. ஆன
படியினாலேயே இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும் ஸ்திரீகளு
க்கு வித்யாப்பாஸம் அம்மாவசியபசமல்லவா!

யொவனத்தின் பன்னியானவன் இவனை அன்ன
பாருதிகளினுலே போஷிக்கவேண்டும். ஆகையி
னுலே இவன் பாசாளன்திரம் ஆதோக்கிய சாஸ்திரம்
இவைகளைமெல்லாம் அப்பியாஸம் பண்ணப்பட்ட
வளாயிருந்தால் பதார்த்தங்களைப் பரிசோதித்து
எதெதென்பதார்த்தங்கள் துக்கெய்கத்திற்கு அறிய
வாயிருக்கிறதோ அந்தெதப் பதார்த்தங்களை பாசம்
செய்த பதியின் சேகஸ்திரியை யறுவாரித்த கா
வாகாலத்தில் தப்பாமல் போஜனம்செய்து வைப்
பார். மேலும் நீதிசாஸ்திரத்தில் என்ன சொல்லி
யிருக்கிறதென்றால் :—

காரியேஷுதாலி கணேஷுமந்தி ருபேசலக்ம்:
[சூர்யமா தரித்ர்,
போஷேதுமாதா சயனேசம்பா ஷாட்குண்யயுத்தா
[புத்தரம்யத்தி.

என்று சொல்லியிருக்கிறதினாலே பத்நியான
வன் போஜன மையத்தில் அதிகமான ஆசாவிற
லும் புன்சிரிப்புடன் கூடியறக்கத்தினுலும் மேலே
சொல்லப்பட்ட குணகர்ம ரீதனாயும் பதிகு போ
ஜனத்தை செய்வித்தால் அந்த போஜனமானதொ
பதிகு எவ்வளவோ ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கு
கிறதல்லவா. ஸ்திரியானவன் இந்த ரீதியாய் கடக்
கவேண்டியிருந்தால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும் ஸ்திரி
களுக்கு வித்யாப்பாஸம் அதிக அவசியமல்லவா!
புருஷர்களுக்கு தர்மத்தை யாசரிக்கவேண்டியிரு
தால் எல்லா ஆறாமற்களிலும் கிருஹஸ்தாசிரமமே
முக்கியமாகிறது. எனினும்,

க்ருஹஸ்த வயயஜதே க்ருஹஸ்த ஸ்பய்யதேதப:
அகிருஹஸ்தஸ்ய யத்திக்ருதிதர்மகர்த்த யோக்யதா
என்று சொல்லியிருப்பதினும் கிருஹஸ்தாசிரமத்
தை தவலிம்பித்த புருஷன் எத்தக் தர்மத்தையுத்
செய்ய அதிகாரியாகிறான். மேலும்,—

யதாமாதா மாசரித்ய ஸரவேறுவத்தி ஜுத்தவ:
க்ருஹஸ்தான ஸ்ரீயபாசரித்ய வர்த்ததத இதாசா
[மா :

இந்த ரீதியாக எல்லா ஆசிரமங்களுக்கும் கிரு
ஹஸ்தாசிரமம்தான் மாத்திரப்பாயமானது. இப்படிப்
பட்ட கிருஹஸ்தாசிரமியான புருஷனுக்கு முக்கிய
யமா: " பத்நிபலம் கிருஹஸ்தானாம் பக்ஷேஷவ பக்ஷி
னும்பலம் " என்பதுபோல, பக்ஷிக்கு ஒரு தீர்த்தகை
களின் ஸகாயமானதுஎவ்வளவு அவசியமோ, கிரு
ஹஸ்தனுக்கு யோக்கியமான பத்நியானவன் அவ்
வளவு அவசியம். யக்ருயாசாநிரிஷா கடத்தவேண்டி
யிருந்தால் பத்நியின் ஸுஹாயத்தினாலேயே கடக்க
வேண்டியதல்லவா. அக்காலத்தில் தவர்களுக்கு
கூட வேதாதிசாரம் உண்டல்லவா. இரண்டும் அதி
அவசியமாகிறது. இப்படியிருக்கும்பொழுது அவர்
களுக்கு சாஸ்திராப்பாஸம் இல்லாமல்போனால் வத்
தர்மங்களைமெல்லாம் எப்படித்தான் சாமகமாக கிறு
வேழம்? மேலும்,—

அனேகசம்சயோச்சேதி பதோஷுநர்த்தஸ்யதர்சகம்,
ஸர்வஸ்யலோசனம் சாஸ்திரம் யல்லவென்தியந்த

[சுவஸ:

இவ்விதமாய் வித்யாப்பாஸமில்லாத எத்திஸ்தர்
புருஷரும் குருடர்களேயென்று சொல்லுவார்கள்.
எல்லாருக்கும் ஞானமே கண்ணாயிருக்கிறது. அதி
ன் ஸுறாயத்தினாலேயே எல்லாருமும் தங்களுடைய
தர்மாதர்மத்தை அறிந்து கடக்கவேண்டும். ஆனால்
"அனப்பாமனேவிகம் சாஸ்திரம் அப்பாலாத" அபிபு
தோபமம். " என்று சொல்லுகிறபடியால் அப்பியா
ஸம் பண்ணாமலிருக்கிற சாஸ்திரோக்கிகளும் மத்
தும் கிதிகளும் விஷயாய்த் தோன்றுகின்றன. ஆன

தினும் அவர்களுள் ஸ்வசகையாய் நடத்திருக்கண்.
ஆனதினாலேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு
வயவஸையாற்றிகாட்டித் தோஷங்களுக்கண்
பறமாசாகாவையன்கடாச்ச புத்தயோவ்யஸையாலும்.

என்று சொல்லியிருந்ததினாலே புத்திக்கு என்
திராப்பாஸமே வயவஸையம், அப்படிப்பட்ட புத்தி
யானது "ஸன்மார்க்கத்திலேயே பிரவர்த்தித்துக்
கொண்டிருக்கிறது. மேலும் வியவஸையாய்விவாத
பூரியானது கணிகாதினாலே எப்படி மூடப்படுகிற
தோ அப்படி வித்யாவயவஸையாய்விவாத புத்தியா
னது காணுவிதமாய் கிளம்பி ஸன்மார்க்கத்திலேயே
பிரவர்த்திக்கிறது. இப்படியிருக்கும்பொழுது ஸ்தி
ரீகன் ஸன்மார்க்கப் பிரவர்த்தகர் ஸாவாகாகானால்
புருஷர் தன் தன்ருடைய குலகோத்திரங்களை அறி
யாமல் போகிறார்கள்.

அதர்மாயி பவாங்கிருஷ்ண ப்ரதவ்யங்கி குலஸ்
[திரிய :
ஸ்திரீஷா. ஆஷ்டாஸா வாரஹ்ணேயஜ்ஜயதேவரண
ஸங்கே :
ஸங்கேரோ கங்காயை குங்குளும் குலஸ்பய
பத்தி யதோவ்யேஷமாஸ் ஓபத்பிண்டோதக
[திரிய :

—என்று சொல்லியிருந்ததினாலே ஸ்திரீகன் தவ்
டர்க்களாவார்த்தனானால் உபயுக்தியுடையதும் க
காதி அவர்த்தங்கள் உண்டாகிறதல்லவா?

தர்மசாரா : ப்ரதவ்யங்கி ஸகஸ்ஸை-ஸபாக்காத்.
—என்று இருந்ததினாலே புருஷனுக்கு நகரான
ஸ்திரீயின் திறுவாஸத்தினாலே எந்த தர்மங்களும
உட்கிறதினாலே,

யாகார் குடலாகேதேஜதத்திருகம் காபிரத்தே.

—என்பதினால் அவசியமாய் ஸ்திரீகன் வித்யாப்பா
ஸம் பண்ணினவர்க்காய்- ஹேண்டி யோக்சியர்க
ளையிருத்திதே புருஷர்களுக்கு அப்குத்தத்திக்கு
ஸயானமாகித்தே. எப்படியென குல் பூர்வத்திலே திரி
புராவஸி ஸம்ஸாரங்களுடைய பாநிவித்ய தர்மத்
தினாலே அவர்களுடைய பதிக்கான ஸம்ஸாரம் செய்
வதற்கு ஸ்திரீகுத்தத்திக்குக்- ஸாத்தியமையிருக்கல்
யான. ஆகையால் ஸ்திரீகருடைய சர்மம் புருஷர்
கன்சு காப்பாற்றவேண்டும். மேலும் விஷயவின்
திர ஸ்திரீயானவன் உத்தியானவனத்தில் கத்தினை
செய்தியோகன்குருக்- சந்திராஸதுடைய தலைப்
யில் இருந்த காலத்தினை எந்தத்தினால் அவை
வந்தித்த திருத்தி கிருகுலே அவனுக்கு ஸம்பவக்
குப்படியான மானத்தையும் மேலும் தன்னுடைய
தம்பபுருஷுக்கு வகுமயடியிருத்த பாண்டி
தேவத்தையும், ஹஜுத்தேவத்தையும் மேலும் ஹஜு
யத்திற்கு யோகியான அக்கன்லாதத்தினாலே. எ
யதன்விவரம் குப்பதினாலே பூஷனுக்குக்- காதிக
கத்தான கத்தித்தேவத்தே தப்பித்த தனக்கு
அதுகையான பத்யமகடத்தன். அவன் வித்
யாவத்தையிருத்ததினாலேயாவ ஒரு கவித்தத்தி

குலே ஸ்வாயிகாரியம் ஸ்வகாரியம் இது இன்னுடைய
யம் செய்து பிதாவுக்கு வாக்கடிய தோஷங்களுக்கும்
தப்பிவித்தான். இன்னும் விவாஹித்- மொக்பகன்
மஹா பண்டிதையாய் தன்னுடைய பெயரை வைத்
தே-கணித் சாஸ்திரத்தைச் செய்திருக்கிறான். தரி
வேணிமென்பவன் திய்யமாய் கீழ்த்தப்த-புஷன்
காதி ஸம்பத்திமுறையித்யமிமந்த கப்பூஷயயுத்த
வமுதாபத்தோதயமென்ற கடைத்தையும் செய்தி
ருக்கிறான். கிருஷ்ணகாலத்திலே தாபாயன்களை வந்த
யி ஸாஸவத்தீமத்தம் பார்வதி குவர்களுக்கு வித்யாய்
மாஸம் சொத்துவைத்திருக்கிறான். கிருஷ்ணகால
முதற்கொண்டு ஸ்திரீகளுக்கு பாண்டித்தியத்தைத்
குத்தி விசாரித்தால்- ஸ்திரீவித்யாபாயன்கள்- பு
வத்திலேயிருத்தே உத்தமாவும் இருக்கிறார். ஸ்ரீ
கிருஷ்ண மஹிஷாசுர குடமணியே புத்தியுடைய
ஸகார்க்கு துலியெழுதி அவனை வரித்து கலத்தி
த்தே பூஷமளையிருக்கும். இத்தப்பித்யாயாய் வித்
யாவத்தினான் ஸ்திரீகன் லோகோபகாரத்தைச் செய்
ந்து தாம்கன் யோக்சியர்க்காய்- தர்மத்தையும் பதித்
குலத்தகக்- அபாயம்காநித் தப்பிவித்த ஸகத்த
அடைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையினால் பூர்வகால
முத்தகொண்டு ஸ்திரீவித்யாபாயன்களது கூட
ணையிலேயே இருக்கிறது. இப்படியிருக்க- ஸ்திரீ
கன் பத்தி குரணம் வைகாலியம் யோகத் தபஸு
ஜயம் விதே- சந்தித்தான். மத்தம் தானம் துலாவன்
முதலான ஸத்தகாரியங்களைவிடாம பண்ணக்கடி
வ்யமத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகலன் என்ரு சொக்த
கருவெனருள்.

புன்மத்தஸம் தித்தவல்செக்காவாநாதி குமார்- பத்தய.
காஸம்மத்தப்பஜேபத்தி-வந்திகாஸம்.

ஆகனாலேயே ஸ்மார்த்து ஸ்திரீ புருஷ பிப்பக
கள் எதவும் துலியெமந்து சொகத்தி. பத்தி
யோகத்தினாலே சப்யானவன் மேகத்தி-தயமக
திருக்கிறான். தியாஸயோகத்தினால் திரெஸ்த
மானவன் தன் அவமானத்தையும் பதிக்கினுடைய
தர்மத்தையும் காப்பாற்றி அவனுடைய பத்திகன்
விதித்தான். ஸாங்க்யயோக பித்தகாரண சபி
கன்ருடைய தாமாஸன பித்தகாரண பித்தகாரண
ஸாங்க்ய யோகத்ததக்சொல்லிருக்கிறான். அவ
ஸம்பவந்த ஸ்திரீயானவன் யோகத்தின் வித்தி
ஸமயடைத்திருக்கிறான். குடலை தான் குரணம்
பெற்றதன் புருஷனுக்கு குரணப்பெருமடாகும்
பொருட்டு யோகத்தின்மையடைத்த தவனுக்குத்
பாஸகமான்வடய மொருங்கெயளித்திருக்கிறான்.
அனருமாதேவியானவன் பூர்வத்தின் தன்னுடை
கூடியத்தி பண்ணிண்டு வகுமகன்மத்திருக்
பயோகத்தின் ஒன்றயில்லாமற்பெயர்- விதிக்கு
டைய தபஸாக்கெல்லாம் பத்யம் உண்டாகவே தன்
னுடைய தபஸினால்- பகவத்க்களை சிருஷ்டித்
திக்களுடைய தபஸை சந்தேகித்திருக்கிறான்.
தன்னுடைய வித்தப்பாக்கத்தினால்வய ஸாஸ்திர
ததலான இன்னுடையகன்மத்தின் இத்தப்பகன்
தக்களுடைய பதிக்கன்பிதப்பி குடல் அவர்க்கு

சுரு ராஜ்யாதிபத்தியத்தையும் கூட செயல்திறஞ்
றொர்க்க. இப்படியிருக்கிறதினாலே எப்பொழுதும்
புருஷர்களுடைய யோசனையும் திறஞ்
பாத்தியார்களாயிருக்கிறதினாலே ஸ்திரீகளுக்கு வித்
யாப்பாஸத்தைச் செய்வது உவப்பதினாலே உண்டா
தெனில் குரானமே புருஷர்களுக்கு இறப்பாசகம்
னை அடைவிப்பதற்கு அனுபவியமென்று சொல்ல
டிய புருஷர்களுடைய பாலபாஷையை (Child-
Prattle) கேட்டிருந்தால் வியாசுப்படுகிறோம்.

அதற்கு மேலும் வித்தியையென்கிற வார்த்தையே
ண்பாலம் இருக்கிறது. மேலும் வித்தியாபிமானி
தவையே ஸ்திரீயாயிருக்கிறான். அவனது ஸ்திரீ
களுக்கு வித்தியாப்பாஸமுண்டென்பதைக் காண்பி
யிக்கும் பொருட்டே கையிலே புத்தகத்தையும்
பிணையையும் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இவ
ருடைய அனுபவிகத்தினாலேயே வியாசார் முதலா
தா சித்திரிசெய்தவர்களுடைய சுகுந்திஸ்திரி புராண
இரிதாஸகங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். பிரம் ஸங்
தப்பத்தில் ஸ்திரீவித்தியாப்பாஸம் கூடாதென்று
ருந்தபட்சத்தில் ஸ்திரீயில் வித்தியாபிமான தேவ
யை ஸ்திரீயாக இருக்கிறதிருக்கமாட்டார். அ
ய் உவப்பது தெரிவிக்கும் பட்சத்தில் இந்த ஸ்திரீயாம்
ஸ்திரீகளுக்கு அக்காத்தையைக் கொடுத்திருக்கமாட்
டார். அதுதான் இத்தப்புருஷர்களுடைய ஸ்திரீயி
யுடைய உடாதுக்குள்ளேயே ஸமஸ்தமான ஐகவ
யை அறிதாஸகங்களை அனுபவிக்கவேண்டியிருப்பதி
ருளேயே தங்களுடைய புத்தர்களுக்கு வித்தியாப்பாஸ
த்தைச் செய்வதே வேண்டியதல்லவா!

தான்மேலே சொல்லியிருக்கிறதினாலே புத்தகாலத்
தில் ஸ்திரீவித்தியாப்பாஸமானது சீர்ப் உன்னத
ஸ்திரீயாயிருக்கிறிருக்கமென்பது தெரியவருகிறது.
புத்தியாஸத்தில் ராஜ்யவடிக்கைக் கெட்டுக்கொ
ண்டிருக்கிறதினாலே தங்களுடைய வித்
தேசமானது சீர்ப் பறியுத்திரிக்கு வந்தகாலத்
தில் மற்ற மாயதங்களுடனே ஸ்திரீவித்தியாப்பாஸ
மானது முறையில் விழுந்து சிதைக்க அஸ்பதமா
யிருக்கிறது. இப்பொழுது தெய்வானைக்கத்தினாலே
வேறு முதற்கொண்டு புரிமாலயம்வரை புனர்ஜிவித
மாய்க்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது அது
முனாகிணம்பிக்கொண்டிருக்கிறது. நல்லது. இந்த
விஷயமாக பப்பஞ்சத்தில் அறித உன்னத ஸ்திரீயி
யிருக்கிற தேசங்கள் எப்படியிருக்கிறது பார்க்க
லாம். கிணை (England) யிருக்கிற ஸுதேவதாரிகள்

வித்தியாப்பாஸமில்லாமல் அவர்கள் நம் பறித்து
ஸுதேவதாரிகளைப்போல முடர்களுடைய சீர்தேசுதா
களாயும் இருக்கும் பட்சத்தில் அக்க தேசமானது
இப்பொழுது பிரபலமாயிருக்கிற மாதிரி அப்பொ
ழுது இருக்கிறிருக்குமா? மற்றும் இப்பொழுது பிர
பஞ்சமெல்லாம் புதுகிற ஜபான் தேசத்தில் ஸ்திரீ
கள் முடர்களுடைய அஸமர்த்தர்களாகியும் இருக்கும்
பட்சத்தில் ஜபானியர்கள் பூரியிலேயும் ஸமுத்திரத்
தின்மேலேயும் குடியா தேசத்தவர்களை இப்படித்
தோற்கடிக்க ஸாத்தியமாகுமா? மதபடியும் நமக்கு
சீர்ப்பவும் தரிசிக்கையோடுகடிய அன்னிபெஸ
ன்ட் அம்மான் ஓர் ஸாதாரணஸ்திரீதானே? அவன்
முடத்தனமாயும் வித்தியாபிதனமாயும் இருக்கும் பட்
சத்தில் காசிகேத்திரத்தில் லெண்ட்ஸ் காலைஜ்
என்ற பிரசித்தமான பாடசாலையானது இப்படியிரு
க்குமா? அல்லது தானும் விவேகியாதி உலகத்தில்
உன்னோருக்கும் விவேகம் போதித்து உத்தமனாகி
இருக்கமுடியுமா?

கேம மற்றும் ஜபான் இன்னும் அன்னிபெஸன்ட்
முதலானவர்களை மெச்சுகிற நம்முடைய மாத்திர
பூரியான பறித்ததேசமானது அபிவிருத்திக்கு உ
வேண்டமென்று அபேகிக்கும்படியான ஒரு புத்திரா
லிகளாகிய ஸபையார்களே உங்களுடைய அபிவி
ரான புத்தர்களுக்கு தருகிற வித்தியாப்பாஸத்தைக்
கொடுத்து அவர்களை அபிவிருத்திக்கு கொண்டுவ
தாலொழிய உங்களுடைய தேசத்தினது அபிவிரு
த்தி எப்படி ஸாத்தியம்?

The great poet Tennyson says:—
"The woman's cause is man's. They rise or sink
Together dwarfed or godlike, bond or free."

இவைகளைல்லாமல்லாமல் முக்கியமாக ஒரு விஷ
யத்தைக்குறித்து யோஜிக்கலாம். உலகத்தில் ஏதோ
ஒன்று ஜன்மாத்ரஸாதிதேவதேவ அல்லப்பித்து
முறிகாவித்தேவானவர் பிரீதியுன்னவராகி நம்ம
ருடைய தாவஸ்கைகளை தப்பிவித்திருந்திருந்த
நிர்ப்பத்தத்தைக்கொடுத்து நமக்கு ஸாகத்த உன்
டாக்குவனென்று

ஸம்ஸாரகூபதிதம்விஷயம்முடிந்தேனென்ற
காஸ்தகாலாபிவினாக்களான சோன்யஸ்தா துமதிசுவ
:

என்று தெரிந்து பகவந்தனையே சிறப்பியாகத்தெரி
கிறிருக்கிற சிறு ஸங்காலிகளான பாலாவிதத்துகளைக்
குறித்து யோஜிக்கலாம். இவர்கள் தங்களுக்கு வந்த

ஸ்யாலாமாணது பகவதனுக்கொருத்தினாலே யென்று அறிந்து தம்முளுக்கு தேகத்தைக் கொடுத்ததற்கு முக்கிய காரணம் பரம புருஷனே சிறுமான பதியில் வாமல் அங்குதா இல்லையென்று அறிந்ததற்கு என் று யிச்சையிலேண்டியது. இவர்களுக்கு சிறு ஸ்யா லியென்று னப்படி சொல்லலாமென்றால் பால்யத் திலேயே விவாகமாகி கொஞ்சகாலத்திலேயே அடித் தப்பதியாவான் காலம்சென்றுபோய் தீர்க்குவினைத் தையடைந்து ஸம்ஸார தாபத்தாய்க்கலினாலே வர் தீர்க்காராய் கத்தியப்பதியான ஸ்வாமியை அறிந்த தற்கு ஸரியான காரணத்தை அடைந்து இருப்பதா லேயும்

தூர்போனது வேறாதேறோ தேவியும் ஆணை

[முகா :

ததாரி தூர்பம்மனயேவைகுண்டபிரியதர்சனம்,

—என்று தெரிந்திருக்கிறதிலேயும், தங்களுடைய கந்தநயத்தையறிந்து ஸ்திரீகலினாலேயே லோகோத்தரம் ஆகவேண்டியிருக்கிறதிலே அதை உத்தரம்பண்ணுவதற்கு பிரயத்னம் பண்ணுவதினாலேயும் பகவத் திருவையினாலே ஸம்ஸாரகடம் தப்பி யிருக்கிறதிலேயும் இவர்களை சிறுமான ஸ்யாலா கனென்று சொல்லியில் அப்யக்தமென்ன இருக்கி றது? பதிமுதலான பஸ்க்கைக் கொடுத்து இவர் களை தீர்க்கதிக்கு ஸ்ரீராகவேண்டியதென்று ஸ்வா மியின் சங்கல்பமல்ல, கம்மை சிருஷ்டித்து ஸம்ஸாரத்தில் உய்க்கு வைராகியமுண்டாகவேண்டுமெ ன்று பதிபத்னி பஞ்சகிருஷ்ணமுதலான ஸம்பத்து களிக்கொடுத்து அதினால் உய்க்கு ஸங்கடங்களைக் காட்டிவைத்து பிரகு உய்க்கு தீர்நடைத்தில் பத்தி பிரக்கும்படியாகச்செய்து கடைசியில் சத்தியைப் கொடுக்கவேண்டுமென்பதே பரம புருஷனுடைய ஆயிர்ப்பாசமாயிருக்கிறது. மேலும் ஸம்ஸாரியா ஸவர்களுக்கும் பலாத்காரத்தினாலே ஸர்வத்தையும் தயழித்து வைராகியத்தையடைந்து ஸ்யாலாக னாகச்செய்தால், இப்படியிருக்கும்பொழுது செம்பவ கங்கலத்தினாலேயே எல்லாவற்றையும் விவிய்த்தி

ருக்கிற மேற்கொண்ட ஸ்யாலாகனான பாலத்தித் துக்கு வித்யாப்பாஸத்தைக் கொடுக்காமல் அவ ர்களை முட்டாண்களாசிருக்கும்படி செய்து வழிதப் பியிக்கிறதைவிட ஸரியான வித்யாப்பாஸத்தைக் கொடுத்து ஞானத்தை அடைகிறதற்கும் ஞானத் தினாலே வைராகியமடைகிறதற்கும் ஸ்யாலாக வி ருத்தியினாலே பகவானை தூர்த்தித்து பகவதனுக் கொடுத்திருப்பார்களாகி லோகோத்தரம் செய்கிற தற்கு ஸ்ரீராகம் செய்கிறது வித்யாபாஸத்தினாலே புருஷர்களுடைய கடையாஸ்வா? இப்படிப் பண் ணுகிறதிலே அனர்களுக்கும் லோகத்திற்கும் உபகாரமில்லையா? மேலும் ஒரு பெண்ணைவன் வகுத் தத்தினால் பெருமூக்கிட்டால் தத்த விடே அழித் தபோகிறதென்று மனுஸ்மருதியில் சொல்லியிருக் கையில் எங்கனலோ ஸ்திரீகன் லோகத்தின் அழகு முர்க்கல்லவா. இதினாலேயல்லவா கம்முடைய தே சமானது இவ்வளவு பிரதாபமான ஸ்திதிக்கு வக் திருக்கிறது. இதைமெல்லாம் தப்பிவித்து இவர்க ளுக்கு ஸரியான வித்யாப்பாஸத்தைப் பண்ணுவை த்தால் அப்பொழுது கம்முடைய தேசமானது எல்லாவது உள்ளது ஸ்திதிக்கு வாக்கடியது. அதைப்பார்க்கிறதற்கு உய்க்கெல்லாமைமையவு ஸத் தோஷமாயிருக்கும். இதை போகிக்கிறதற்கு கம் முடைய ஸ்ரீராகத்தினாலேயே ஸ்ரீராகமானது சவளிக்காமலிருக்கிறது உய்க்கு உய்வளவு தங்க் காமாயிருக்கிறது என்பதைத் தவிரக்கொல்லாமல்போஜ் தது இனிமேலாவது ஸ்திரீவித்யாப்பாஸத்தின் ஸ்ரீராகத் தன்புள்ள காகம்மயமாகக் கவனித்தலாகிரி கவ னித்த அனர்களுக்குப் பிரதானமானமுண்டாக்கி லோகத்தைதும் கம்மையும் உத்தரம் பண்ணுவார்களென்று உய்க்கினோம்.

அபலானும்சாஸ்திரபலந்தா தும்பபலந்தாரத்யதா

[மப்பா

தூர்கோதிதர்மதம்மாபுரிஸ்வீசகோதமய்யினதி:

லலிதாம்பாள் சோபனம்

(80-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

தேவி பண்டாஸுரன்மேல் யுத்தத்திற்குப்
புறப்பதேல்.

90.

ராஜக்கிரகத்தில் வந்து விரிவூறானனத்திலே
நாதரோடேகூட இருந்தான் தேவி—
பசித்த வேர்க்கெல்லாம் அபிஷ்ட வாங்களைப்
பார்த்துக்கொடுத்தான் அமிர்தக்ண்ணைல்!
காமாக்கி என்ற பேர்கொடுத்து பிறும்மேதவான்
காத்திருந்தான் பதினாயிரம் வருஷம்!
தேவியின் சந்தியில் தேவான் காத்திருப்பதை
தேவியிடஞ் சொன்னார் நாததர். சோபனம்
[சோபனம்.

91.

ஸாமுனியேவெண்டுவால் தேவர்கிரகங்களுக்குச்
சொல்லியனுப்பினான் அம்பிகையும்
வரத்தாலேமத்கொண்டபண்டாஸுரனையினை
வதைக்கவேனுமென்று ஸஸ்வரியான்
மத்தஜதிரகபதாதிசனாடன் கடல் அலைபோலே
வருகின்றான் சேனையுடனே!
சுதாங்கமான சந்தி-சேனைகளுடனே
சங்கரி வருகின்றான் சோபனம் சோபனம்.

92.

ஸ்ரீசகாராஜாதத்திற்கொன்பதுதட்டு
ஸ்ரீவகா உருகான் ஊங்குவேதம்
பூஜியமான தர்மார்த்த காமமோகம்
புரிதமான ஊங்கு குதிரைகளாம்!
புருஷகுத்தம் கொடியாம்! அதற்குமேலுதகாம்
(ஐந்து) யோஜனையகலமாய் முத்துக்குடை-
முன்னாறு தோப்படை முழுதுஞ் சந்திகள் வா
[ரான்
முழுத்தேரும் தேவிக்குச் சோபனம் சோபனம்
[ம்

93.

அம்மன் தொட்டியில் இருந்துமொரு தேவி,
சம்பக்கரி என்று முண்டாணன்;
நன்மையாகவேபின்னும் அச்வாருடையுதித்தான்
நாகபாசத்திலே உண்டபி;
ஆணைகள் சம்பக்கரிக்குச் சேனை
அச்வாருடைக்குக் குதிரைகளாம்;
நாயார் மந்திரினியுடைய ஸ்ரீசக்காதிலே
தட்டுகளைமுண்டு சோபனம் சோபனம்.

94.

மந்திரினி தேரிலும் ஸ்ரீசக்காம்போலே
மகாதேவி சந்திகள் சிறைத்திருக்கான்

விந்தையாப் பதினாறு நாமத்தால் தேவர்கள்
மந்திரினியை ஸ்தோத்திரங்கள் செய்தார்.
ச்யாமாநாயுடைய திருக்கையிலிருந்து
தனுர்பாணத்தோடொரு கோதண்டத்தை
மஸ்கரித்தம்மனை வாங்கியே மந்திரினி
நாயகி வருகின்றான் சோபனம் சோபனம்.

95.

தீர்க்கதண்டநாகை ஸ்ரீசகாதேருக்குத்
திட்டமாக ஐந்து தட்டுக்களும்
கர்க்கிகளான தர்க்கைகளும், அன்னி
தர்க்கைகளும் வனதர்க்கைகளும்,
தர்க்கமில்லாத நல்வர்க்கங்களால் ரண
கர்க்கிகளான கிழங்குமாய்
அக்கவரணி பக்க வர்க்கங்களால் எங்கும்
எக்காலத்திலும் தற்காப்பன் சோபனம் சோப
[னம்.

96.

வாராசி தேரிலும் சந்திகள் இருக்கின்றார்
வாராசி போன்ற பராக்கிரமமாய்!
கோரமத்திலும் யிருகம் சிம்ஹம் யாரிமேல்
கூடவருகின்றார் சந்திகளும்!
தண்டவருத்துவரும் வாராகியைப் போற்றி
அப்ஸாஸ்திரீகளும் தேவர்களும்
நண்டு பனிண்டு நாமத்தால் வாராகியைக்
கைகூப்பி ஸ்துதிக்கின்றார் சோபனம் சோப
[னம்.

97.

இருபத்தைந்து நாமத்தாலே ஸ்ரீதேவியை
எல்லாத்தேவாளும் ஸ்துதித்தெய்கின்றான்!
ஒருவருக்கும் சொல்லக்கூடாது இதனை
உணக்குச் சொன்னோம் சன்யன் ஆனநிலை!
இன்னங்களைச் சோல்லுவோம் இனிமேற்றான்
[யுத்தங்கள்
இப்படிச்செகன் மாதா வருகின்றான்!
பின்னுஞ்சந்திசேனை வருகின்றதைக் கேட்டால்
பில்லி குய்யத்தோம் சோபனம் சோபனம்.

98.

குத்தம் ஈட்டிவான் பரஸு பட்டயம் சந்தி
கோடாலி வில்லம்பு உலக்கைகளும்
மந்திரவான் குலம் கலம்பை முசலத்துடன்
வட்டுக்கத்திகள் வெட்டுக்கத்திகளும்
வஜ்ஜிராஞ்சமுதாடு. கெதைகள் வல்லயமும்
பாணபாசம் சக்காயுதமுங்கொண்டு
வஜ்ஜிராமதிய மந்திரியை வாராசி சேனையும்
வருகின்றதிப்படிச் சோபனம் சோபனம்.

99.

பச்சைவரணி, தீறுபச்சைவரணிப். பொது
பிச்சித்தொங்கல் வர்ணி, மஞ்சள் வர்ணிகள்,
முச்சந்திவரணி, முழுதும் நீலவரணி,
மிச்சமுள்ள ஐந்து வர்ணிகளும்

தர்க்கை பிடாரியும் சடைச்சிகளும்
துய்ய வடிவின்ன கேசிகளும்
கர்க்கியும் காளியும் இனங்கோபனியும்
காளமேகம் போல்வாரான் சோபனம் சோபன
[ம்.

100.

பதர்காளிகள், ரணபதர்காளிகள், வீர
மர்த்தனகாளிகள் நுதலாகாளிகளும்
நெற்றியில் நெருப்புக்கள் உள்ள காளிகளும்
சுத்தி வட்டமாய் வந்துமிக்கொண்டு—
அவ்நட காசுக்கள் அவர்களுக்காபரணம்
அல்லாமலும் என்னக்கிரீடமுதல்
பட்டையாணன் ஒட்டியாணன் சலங்கைமுதல்
பணிகளும் அவர்க்குண்டு சோபனம் சோபன
[ம்.

101.

கையில் முறுக்குவனை கணையாழிமோதியும்
கனத்தகொங்கைக்கவசஞ் சாப்பளியும்
துய்யவரணப்பட்டு துலக்கும் தோடும் தக்கை
சோபிதமாய்த் தொங்கும் முருகுமுதல்
சத்திரப்பரை சூர்யப்பரையையின் பின்னல்
சதுரான ராக்கோடி குஞ்சல்முல் காட்டை
சித்திர சத்திகள் சுபசுருவக்கண்டு
தொகை தொகையாய் வாரான் சோபனம்
[சோபனம்.

102.

இன்னமுண்டு வைவாரன் பூதகணங்கள்
இத்தச்சேனை எண்ணத்தொகைகள் இல்லா!
சொன்னோமின்னம் இவர் வாகனங்களைக்கேள்
தொகையில்லாத் தேர்களும் யானைகளும்
வாயுவேகமான வேகக்குதிரையும்
ஆயிரங்கோடி விரிவிற வாகனங்களும்
வாயு நெருடனெக்கும் பூதங்கள் முதலாய்
வாகனங்களில் வாரான் சோபனம் சோபனம்.

103.

ஆலவட்டம் வெண்கத்தி குடைகள் கொடிகள்
[கொண்டு
அஸூரான்மேல் கோபிஷ்டைகனாக
கோலாதலமாய்புத்த பேரிவாத்யம்முழங்க
கொடியறக்க அணியணியாகவாரான்!
தேவ கூத்தம் முழங்க கத்தர்வர் கானம்பண்ண
தேவதாவிசன் காட்டியுமடிவா
துயமுனிவர் மலர்சொரிய வலிநெல்லி
ககத்துடன் வருகிறான் சோபனம் சோபனம்.

யுத்த ஆரம்பம்.

பண்டாஸூரன், சேனைகளை யுத்தத்திற்கு
அனுப்புதல்.

104.

தேவியுத்தத்துக்கு வருகின்றதைக்கேட்டு
திங்கெட்டும் பண்டாஸூரன் சபையில்
கோபத்துடனே சிம்ஹாஸனத்திலிருந்துகொண்
கூடியே துஸூரானோடு யோஜித்தான்! [டு
இடிபோல் அட்டகாசஞ்செய்தான், கோட்டைவா
[சல்க
எல்லாவற்றிற்குக்காவல் வைக்கச்சொன்னா
[ன்.
குடலாகுன் மந்திரியை யுத்தத்திற்கனுப்பினான்
கோபிஷ்டை லலிகைக்கு சோபனம் சோபன
[ம்.

:05.

அஸூரபதியுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு-மந்திரி
அதிகசைவயஞ் சேனாதிபதிகளுடன்
இசைத்த காற்பது அக்கோகிணி சேனைகளைக்கொ
[ண்டு
எல்லா வாசல்களையும் காக்கச்சொன்னான்!
தர்மதனை யுத்தத்திற்குப் போகும்படிச்
சொல்லியனுப்பினான் சேனையுடன்
தர்மதனை சம்பந்தகரியம்மன் வதைத்து
கிரீஸுலமாக்கினான் சோபனம் சோபனம்.

106.

ஒரண்டி சம்பந்தகரியால் உருண்டான் தர்மதனை
[ன்று
மருண்டுலத்தஸூரன் முஹையுமிட்டார்கள்;
வெருண்டு பண்டாஸூரன் குரண்டனையனுப்பி
[னன்
குருண்டான் அவனும் அச்வரூடையாலே;
புரண்டான் குரண்டனென்று தப்பிஓடிவந்தபேர்
மருண்டபன்னரிமொண்டொசொன்னார்கள்;
காண்டுகண்ணை வைக்காய்ச்சி வரண்டிப்பண்ணில்
விட்டாற்போல் கலக்கினான் பண்டனும் சோப
[னம் சோபனம்.

107.

காக்கர்முதலித்து சேனாதிபதிகளையும்
தூங்காதி சேனையோடனுப்பிவைத்தான்
கடுவியடிமாயையை சர்ப்பேணி பிசாசையும்
தூங்குனோடேட அனுப்பியவைத்தான்
பாலி சர்ப்பேணி அஸூரன் ஆக்கிரியையாலே
பாம்புகளைப் பெற்றான் தன் தேசத்தில்!
வலினான் பாம்புகளைச் சர்ப்பேணி சத்திகள்மேல்-
எல்லா சத்திகட்கும்ஜாய்சோபனம் சோபனம்

108.

விதவித சர்ப்பங்கள் விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டு
விழுத்தனாகச் சக்தி சேனையின்மேல்!
இதைக்கண்டு கருவியம்மன் கெருடன் தோவிலு
இருத்ததி வேகமாய் ஓடிவந்து
பாம்புக்கு மிர்ப்புவாம் கிரிப்பின்னைகளை
பல்லுகளிலிருந்து விழ்வுடித்தான்!
அம்மட்டுப் பாம்பையும் துண்டமிட்டதுகள்
அம்மன் கிரிப்பின்னைகள் சோபனம் சோபனம்.

109.

கிரிக்கொண்டு கிரிப்பின்னைகள் ஒன்றாய்க்கடி
சேனையான குதிரை அஸூரன் மேலே
ஏறிப்பிடித்துக் கழுத்தகொடுக்கிறானே
எல்லா அஸூரப்பேயை கொறுக்கித்துக்கன்!
ஐந்து சரவகர் கழுத்துகளையும்
பிஞ்சுபோல கறுக்கினான் கருலேஸ்வரி!
அஞ்சாத கருவிக்கு அங்கே தேவிமணியம்
அம்மன் மந்திரினி சுத்தான் சோபனம் சோப
னம்.

110.

இவர்போனபின், பண்டரஸூரனுப்பினான்
ஏழு பிலாஸ்கார் மந்திரி ஈணுவமும்
அவர் கண்ணில் குரியனை வருத்தி வரத்தாலே
அம்மன் சேனையை ஸ்தம்பிக்கச்செய்தான்!
பிலாஸ்கார் ஸ்தம்பணத்தைக் கண்டு தேவியின்
ஆக்கினையால் நண்டினி விசையாய் வந்தான்
குருடாக்கி முன்னே மு மந்திரிதலைகளைக்
கொய்து மாலி தரித்தான் சோபனம் சோப
னம்.

111.

மடிந்தார் மந்திரி என்று கேட்டுப்பண்டரஸூரன்
வந்து தம்பிமார்களுடன் யோசித்து
குடிலாகுதின் பின்னுஞ் சேனையோடனுப்பினான்
கொண்டு பெரிய யுத்தம் பண்ணச்சொன்னான்.
லலிதையைப் பிடித்தகொண்டு வசச்செய்தால்
ஒளித்தனுப்பினான் தம்பி விஷங்கனையும்
களவுசெய்யச்சொன்னான் பதினைந்து அஸூரானு
டன்
காமேஸ்வரிக்கு ஐயம் சோபனம் சோபனம்.

112.

அஸ்தமித்தபின்னே மலகன் முதல் பதினைந்து
அஸூரர்களோடே மென்னவந்து
சுற்றிலும் பதினைந்து அகொடுக்கினியால் தேவை
சக்தி வளைந்துகொண்டான் விஷங்கனையோ!
தேரின் முற்றத்திலும் இருக்கின்ற சக்திகள்
தேவிகு முறையிட்டிடு அலறினார்கள்.
கோமாரக்குடிவாகுன் யுத்தஞ்செய்கிறான்
குறு வில்லை லலிதைக்குச் சோபனம் சோப
னம்.

113.

பின்னே கன்னர்வந்து செய்யுங்கலத்தைப்
புரட்டுச் செய்கையையத் தேவியறியாமல்
முன்னே தண்டலாதை செய்கின்ற சண்டையின்
வேடிக்கை பார்த்து அம்மனிருந்துவிட்டான்!
துரோகி விஷங்கன் ஒரு பாணத்தால் தேரின்
துலங்குல் கொடிதன்னை அரித்துவிட்டான்!
வேகமாய்ப்புருவங்களை அம்மன் கோபத்தால்
வில்லுப்போல் வளைத்தான் சோபனம் சோப
னம்.

114.

மாதாமுகத்தினுட கோபத்திலிருந்து
மானிகள் பதினைந்து காமேஸ்வரிகள்
பாதக அஸூரனைக் கொல்ல அனுப்ப அம்மன்
புறப்பட்டான் ஜ்வாலா மாலினிமுதல்;
மலகன் முதல் பதினைந்து அஸூரனையும்
வந்த சேனையுக்கொன்றான் காமேஸ்வரிகள்.
மெலித்த விஷங்கனைக்கொல்லாமல் துரத்தியே
லலிதையின் முன்னந்தார் சோபனம் சோப
னம்.

115.

குடலாகுதியும் துரத்தினான் வாசாதி
கூடவந்த அஸூரனைக் கொன்றான்!
விடியற்காலங்கண்டு விஷங்கன் செய்ததுவோ
விசையாக மந்திரினி தண்டலாதையுமாய்
அம்பாபரிடத்திற் செல்லில் ஜ்வாலாமாலினியாலே
அக்னிக்கோட்டைடைப் போடச்சொன்னான்!
தென்புறம் வீதியொருயோஜனை வாசலில்
ஸ்தம்பினியுல் காலை சோபனம் சோபனம்.

116.

முப்பது யோஜனை உயரமுள்ள கோட்டை
முழுதும் துறு யோஜனை சுற்றளவு—
இப்படி ஸ்ரீசகரத்தேருஞ் சேனையுக்கொண்டு
இருக்கின்றான் சக்திகள் திக்கோட்டைக்குள்
தம்பியும் மந்திரியும் தப்பிவந்ததையும்
சலியாத திக்கோட்டை மகிமைசெய்து
அன்பாய் முப்பது பின்னைகளைப் பண்டன் சன்
[டைக்கு
அனுப்பினான் தேவிமேல் சோபனம் சோபனம்.

— () —

லலிதாதுமாரியாதிய-பாலாம்பிகையால்
பண்டபுத்திராள்வதம்.

117.

பண்டபுத்திரான் சண்டைக்கு வந்ததைக்கண்டு
பாலாம்பாணத்தேவியனுப்பி வைத்தான்.
கண்டித ரத்தினிலி ஏறிக்கொண்டு வந்தான்
தண்டினி மந்திரினி துணையாய் வந்தான்.
பண்டபுத்திரனையும் வந்த அஸூரனையும்
கண்டகண்டமாய் சேதித்துத் துண்டமிட்டா
மண்டலம் புகழ்த்தேவகன் புகழ்பாண [ன்!
மாதா அருகில்வந்தான் சோபனம் சோபனம்.

வினாயகமூர்த்தியால் விக்கனயந்திரத்தை
அழித்தல்.

118.

பாவாதேவி கையால் பிள்ளைகள் மாண்டவைப்
பண்டன் சேட்டெப்பிலும்பி அழுதான்மெத்த-
கொலையாதகன் விக்கனயந்திரஞ் செய்யச்சொல்லி
கொருவன் விசுக்கினை அனுப்பிவைத்தான்-
துஷ்ட விசுக்கிரன் அக்னிச் சேட்டையில்வந்து
சுற்றி உள்ளே போகமாட்டாதே-
செட்டவன் பாராயில் எட்டுத் தேவதையந்திரம்
கீறி வலினுன்கேளும் சோபனம் சோபனம்.

119.

யந்திரத்தால் சக்திகள் புத்தி மயங்கியே
எல்லாரும் ஸ்தம்பித்து இருந்தார்கள்-
தண்டினி மந்திரினி அம்பாளிடத்திற் சொல்ல
மாதாவுள் காமேசர் முகத்தைப்பார்த்தான் !
சக்தி கணபதி சுத்தலக்ஷணமுடன்
நிடுமென்று குதித்துவந்து யந்திரத்தை
குத்தித் தன்கொம்பாலே தூளாய் பறக்கவிட்ட
குஞ்சா முகஞ்சூச் சோபனம் சோபனம்.

120.

காதிலே முனோடி சேனைகளின்
கணபதியுமப்போ உண்டார்கி—
அதிபதியாறு சேனாபதிகளும் சிறுஷ்டித்து
அந்த விசுக்கிரன் சேனைகளை
அடியோடும் வதைத்து, அவன் (சேனாபதியாம்)
ஆனை முகஸூரன் தன்னையும் அந்தவுண்ணேமே
[வதைத்துவிட்டார்.
அம்பாள் வங்கொடுத்தான் கணபதிக்கப்போ
அனைவரும் பூஜிக்கச் சோபனம் சோபனம்.

—()—

பண்டாஸூரன் தம்பிகள் இருவரின் வதை.

121.

சக்திகளுக்குமப்போ புத்திதெளிந்தது
தமயன்முன் ஒடிப்போனான் விசுக்கிரன்.
பித்தன் பண்டாஸூரன் விசுக்கிர - விஷங்களை
பின்னாறுப்பினுன் ஐயிக்கச்சொல்லி—

இருவரும் காணாறு அகோகினி சேனையுடன்
எல்லாச் சேனாபதியும் சுட்டிக்கொண்டு
ஆடம்பரமாய் அக்னிக்கோட்டை வாசலில்
(வந்தார்): அந்தர் சக்திகளுக்குச், சோபனம்
[சோபனம்.

122.

விசுக்கிரனோடெதிர்த்தான் மந்திரினியும் பொல்
விஷங்களை எதிர்த்தான் வாராகிதேவி. [வா
அச்வாருடை முதலான பேரெதிர்த்தான்
அந்தச்சேனைகளைகோகினிகளையும்!
வஞ்சக விசுக்கிரன் பாண வருஷத்தால்
வாடிமெலித்து சக்திசேனைகளும்—
அம்பாளின் சேனைகள் அஸ்திரத்தின் தாபத்தால்
அம்மனைவேண்டினார் சோபனம் சோபனம்.

123.

மந்திரினி உலாயாலே வாராகிதிடுவை
சக்திகள் தாபத்தா அழைத்தான்—
வந்துசொரித்தது சுத்தகங்கா தீர்த்தம்
வாரணத்துதிக்கைபோல் இரண்டு சாமம்
வேண்டியமட்டும் குடித்தே சக்திகளெல்லாம்
வெகுதாக்கீர்த்து பெலமடைந்து—
தேகங்களைகள் தீர்த்து சக்திசேனைகளெல்லாம்
ஐயத்துடன் எதிர்த்தார்கள் சோபனம் சோபனம்
[னம்.

124.

வந்தகோகினி தன்னில் ஒன்றரைப்பங்கையும்
மந்திரினிவதைத்தான் விசுக்கிரனையும்—
சிறிக்கொண்டுவதைத்தான் ஒன்றரைப்பங்கு சே
தண்டினிவதைத்தான் விஷங்கனையும் [னை
வந்த சேனைகளின் மற்ற ஒருபங்கையும்
மருண்டிட வதைத்தான் அச்வாருடை!
அறிந்துகொள் மூன்றுகள் புத்தமுடித்தினி
அம்மனுக்கே ஐயம்! சோபனம் சோபனம்.

(இன்னும் வரும்)

ஆர். எஸ். சுப்பலக்ஷ்மி அம்மாள்.